

Het boek Ezra

Zoals verschenen in de jaargangen 57 en 58 (1914 - 1915) van "De Bode des Heils in Christus"

Een woord vooraf.

Onder de boeken van het Oude Testament, die vooral voor onzen tijd de aandacht vragen, behoort ook het boek Ezra. Al wat te voren geschreven is, is ons tot leering geschreven, en in het boek Ezra vinden wij een voorbeeld voor de Gemeente in den tijd van verval.

Het volk van Israël was weggevoerd naar Babel, en na een zeventigjarige ballingschap wilde God het weer terugvoeren naar het land der belofte. Slechts een klein getal luisterde echter naar den oproep, om Babel te verlaten. Dit overblijfsel ondervond de goedkeuring des Heeren, en keerde terug tot hetgeen van den beginne was. Diep gevoelend de gevolgen van de afwijking van het geheele volk, richtte het op de puinhoopen een altaar op, en legde de fondamente van den tempel Gods. Helaas ook dit overblijfsel is niet getrouw gebleven, zoodat God de profeten Haggai en Zacharia moest zenden om tegen hen te getuigen, dat zij hun eigen huizen hadden gebouwd, en het huis des Heeren niet hadden voltooid. Door hun aansporing echter verrees de tempel, en onder Ezra werd de dienst van God hersteld. Later, onder Nehemia, werd ook de stad Jeruzalem met de muren en poorten herbouwd, terwijl Ezra en Nehemia beiden het kwaad bestrafden en het volk met Gods wil en wet bekend maakten. Doch ook dit baatte niet, zoodat wij in den tijd van Maleachi, die profeteerde ten tijde van Nehemia en daarna, het volk in zulk een toestand vinden, dat het Gods liefde had verworpen en zelfs de priesters den God Israëls verachtten.

Doch hiermede willen wij ons thans niet bezighouden. Want het boek Ezra doet ons zien, hoe een deel des volks door Gods trouw uitgevoerd, geleid en bewaard, terugkeert naar het land, en naar hetgeen in den beginne was: het altaar; en hoe het Gods bemoedigen smaakte, maar ook vermaand werd bij ontrouw en in zwakheid. En dit geeft ons vele heerlijke lessen met het oog op den toestand der Gemeente. Evenals Israël is de gemeente in verval gekomen, en gevoelt zich thuis in het godsdienstige Babylon. Ze heeft zich met de wereld één gemaakt. Doch de Heer wil in het hart van velen getrouwheid werken, om voor Zijn eer op te komen. Dezen houden Zijn waarheid vast te midden van de aanslagen van den vijand. Zij verootmoedigen zich over het diep verval der Gemeente, en zij keeren terug tot hetgeen van den beginne is.

Onze tijd is de tijd, waarvan geschreven staat: "Ik weet uwe werken, zie, ik heb een geopende deur voor u gegeven, die niemand kan sluiten; want gij hebt kleine kracht, en gij hebt mijn woord bewaard, en mijnen naam niet verloochend." (Openb. 3 : 8.) In het boek Ezra vinden wij in de teruggekeerde Joden het treffend beeld van zwakheid en afhankelijkheid. En in de geloovigen onzer dagen wordt hetzelfde aanschouwd. De Heer moet de deuren openen. Zij zelven hebben geen kracht. En vooral, waar zij de plaats innemen, die geloovigen innemen moeten: "in de wereld, maar niet van de wereld," dus afgezonderd van de ongelovigen, ondervinden zij dit aan dag.

Hoe bemoedigend is echter daartegenover de trouw van God! Hij gedacht aan Zijn volk, ook toen het in zulk een toestand van verval was. Hij leidde een overblijfsel uit met een sterke hand, en deed het Zijn hulp ondervinden. Ja, Hij was Zelf met hen. In Haggai 2 : 5 en 6 lezen we: "Weest sterk, al gij volk des lands! Spreekt de Heer; en werkt, want Ik ben met u, spreekt de Heer der heirscharen. Met het Woord en met Mijnen Geest ben Ik in het midden van u; vreest niet." Zóó is Hij ook nu met de geloovigen, die luisteren naar hetgeen Hij tot hen zegt: "Daarom gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Heer; en raakt niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal u aannemen; en Ik zal u tot Vader zijn, en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heer, de Almachtige." Hij doet hen Zijn hulp en Zijn nabijheid ondervinden en smaken.

Het is bij de beschouwing van het boek Ezra noodig in het oog te houden, dat het hier niet gaat om het herstel van het geheele volk. In de profetie van Zacharia wordt gesproken over het herstel van geheel Juda en de stad Jeruzalem. In die van Haggai over de heerlijke

toekomst van het huis des Heeren te Jeruzalem, in hetwelk de Wensch aller Heidenen zal zijn, zoodat alle volken tot Hem zullen komen om Zich voor Hem neer te buigen. En Maleachi profeteert tot gansch Israël, tot hetwelk de Heer eens zal komen in den dag Zijner toekomst. Maar het boek Ezra houdt zich uitsluitend bezig, niet met de toekomst, ook niet met het heden van het geheele volk, maar met dat deel van het volk, dat op het woord van Kores den terugkeer naar het land der vaderen ondernam. Het is van belang, hieraan te denken. Want in de toekomst ontvangt het volk aardsche zegeningen, terwijl hier in het boek Ezra de aardsche macht in den persoon van Nebukadnézar aan de volken is gegeven. Als volk is Israël dus niet hersteld; dit zal eerst, ook wat het herstel der betrekking tusschen Jehovah en Zijn volk betreft, in de toekomst geschieden.

Zoo is het ook met de Gemeente. Ze is in groot verval. En nooit wordt de eenheid meer op aarde hersteld. Eerst in de toekomst zal dit geschieden. Maar intusschen kent de Heer de Zijnen, en bewijst Zich in Zijn trouw en genade aan allen, die den naam des Heeren aanroepen, en afstaan van ongerechtigheid.

Moge de Heer ons bij de overdenking van dit schoone boek zegenen en leiden door Zijn Geest, opdat wij onze ware plaats mogen kennen en innemen te midden van het verval Zijner Gemeente, en, door de trouw onzes Gods bemoedigd, in dezen moeilijken tijd getrouwe getuigen voor Hem bevonden worden!

De terugkeer.

Alvorens wij overgaan tot de beschouwing van het boek zelf, is een geschiedkundig overzicht van den tijd, die er onmiddellijk aan voorafgaat, niet ongewenscht.

In het derde jaar van Jojakim, (of Jehojakim,) den koning van Juda, ¹ was Nebukadnézar, de koning van Babel, tegen Jeruzalem opgetrokken, en had haar belegerd. (Dan. 1 : 1.) Het was in het eerste jaar zijner regeering. (Jer. 25 : 1.) Hij had de stad ingenomen, en Jojakim, gebonden met twee koperen ketenen, gevankelijk weggevoerd naar Babel. (2 Kron. 36 : 6.) Bij deze gelegenheid had Nebukadnézar ook een deel van de vaten van het huis des Heeren meegenomen, en ze naar Babel gebracht, om daarmee het huis zijns gods te versieren. (2 Kron. 36 : 7; Ezra 1 : 7; Dan. 1 : 2.) Ook had hij een aantal jongelingen, die behoorden tot het koninklijk zaad, en tot de voornaamste familiën des lands, mede weggevoerd naar Babel. (Dan. 1 : 3.) Hierdoor trad het woord van Jesaja, reeds in de dagen van Hiskia uitgesproken, in vervulling: "Hoor des Heeren woord: Zie de dagen komen, dat al wat in uw huis is, en wat uwe vaders tot op dezen dag opgelegd hebben, naar Babel weggevoerd zal worden; er zal niets overgelaten worden, zegt de Heer. Daartoe zullen zij van uwe zonen, die uit u zullen voortkomen, die gij gewinnen zult, nemen, dat zij hovelingen zijn in het paleis des konings van Babel." (2 Kon. 20 : 16-18; Jes. 39 : 5-7; Dan. 1 : 4.)

Later schijnt Nebukadnézar den gevangen koning weer op zijn troon in Jeruzalem te hebben hersteld, waar hij in het geheel elf jaar regeerde. (2 Kon. 23 : 36; 2 Kron. 36 : 5.) Drie jaar echter na zijn herstel in zijn koninkrijk, rebelleerde Jojakim tegen Nebukadnézar. (2 Kon. 24 : 1.) De Chaldeeusche Heerscher, die zelf juist ergens anders zijn moest, zond tegen hem de benden der Chaldeëen, der Syriërs, der Moabieten, en der kinderen Ammons. Ja, het was eigenlijk de Heer, die deze benden zond, naar Zijn woord, dat Hij door den dienst Zijner knechten, de profeten, gesproken had. (2 Kon. 24 : 2-4.) Ook stierf Jojakim een gewelddadigen dood, naar het woord van Jeremia, omdat hij de rol van het woord des Heeren met een pennemes versneed, en de stukken in het vuur, dat in zijn winterhuis was, verbrandde. Er werd over hem geen klaaglied gezongen na zijn dood. En zijn dood lichaam lag "des daags in de hitte, en des nachts in de vorst." Met *een ezelsbegravenis* werd hij begraven: weggesleept ver weg van de poorten van Jeruzalem! (Jer. 22 : 18 en 19; 36 : 29 en 30.) ² Vreeselijk oordeel over een, die het woord des Heeren verachtte.

Jojachin (of Jehojachin) volgde zijn vader Jojakim op, doch regeerde slechts ruim drie maanden te Jeruzalem. Over hem, en over het volk Israëls in zijn dagen, ontlastte zich de gansche toorn van Nebukadnézar, die zich in zijn hart had opgehoopt vanwege de houding van den trouweloozen Jojakim. "Te dier tijd togen de knechten van Nebukadnézar, den koning van Babel, naar Jeruzalem; en de stad werd belegerd. Zelfs kwam Nebukadnézar, den koning van Babel, tegen de stad, als zijn knechten die belegerden. Toen ging Jojachin, de koning van Juda, uit tot den koning van Babel, hij, en zijne moeder, en zijne knechten, en zijne vorsten, en zijne hovelingen; en de koning van Babel nam hem gevangen, in het achtste jaar zijner regeering. En hij bracht van daar uit al de schatten van het huis des Heeren, en de schatten van het huis des konings; en hij hiew alle gouden vaten af, die Salomo, de koning van Israël, in den tempel des Heeren gemaakt had, gelijk als de Heer gesproken had. En hij voerde gansch Jeruzalem weg, mitsgaders al de vorsten, en alle strijdbare helden, tienduizend gevangenen, en alle timmerlieden en smeden; niemand werd overgelaten dan het arme volk

¹ Jeremia deelt mee, dat het in het *vierde* jaar van Jojakim was. Dit verschil in berekening vinden we meer in het Oude Testament, doordat een deel van een jaar dikwijls gerekend wordt voor een heel jaar.

² Dat er in 2 Kon. 24 : 6 geschreven staat: "hij ontsliep met zijne vaders," sluit het feit van zijn gewelddadigen dood volstrekt niet uit. Dezelfde uitdrukking wordt gebezigd van den goddeloozen Achab, die in den krijg werd gedood. (1 Kon. 22 : 40.) Zijn lijk is ongetwijfeld een tijdlang onbegraven gebleven, terwijl dan later de overblijfselen kunnen bijgezet zijn geworden.

des lands. Zoo voerde hij Jojachin weg naar Babel." (2 Kon. 24 : 10-15.) Later verlost Evilmeródach, de zoon en opvolger van Nebukadnézar, Jojachin uit de gevangenis, zette zijn stoel boven den stoel der koningen, die bij hem te Babel waren, en verzorgde hem vriendelijk en voorkomend tot aan het eind zijns levens. (2 Kon. 25 : 27-30.)

Nadat Jojachin gevankelijk was weggevoerd, werd diens oom koning over hen, die nog in 't land waren. Nebukadnézar noemde hem Zedekia, en liet hem "bij God" zweren, dat hij hem trouw zou blijven. (2 Kron. 36 : 13.) Maar Zedekia deed wat kwaad was in de oogen zijns Gods. Hij luisterde ook niet naar den profeet Jeremia. En daartoe ontheiligde hij den naam des Heeren, door zijn eed te breken, en afvallig te worden van den koning Nebukadnézar. Deze trok nu zelf met zijn gansche heirkraft tegen Jeruzalem op, en de Chaldeërs bouwden sterkten rondom Jeruzalem, en namen de stad in na een vreeselijke belegering van twee jaren, die een ontzettende hongersnood onder de bewoners der stad had doen ontstaan. Toen werd Zedekia, die gevluht was, gegrepen, en tot Nebukadnézar gebracht. En nadat men zijn zonen voor zijn oogen had geslacht, stak men hem de oogen uit, bond hem met twee koperen ketenen, en voerde hem naar Babel. Priesters, tempelbewaarders, jongen en ouden - allen werden gedood. Niemand werd gespaard. Alleen enkele armen werden als wijngaardeniers en akkerlieden achtergelaten. - De tempel, het paleis des konings, en alle huizen te Jeruzalem, werden met vuur verbrand. Ja, de muren der stad werden rondom afgebroken!

Uit dit alles blijkt, dat de wegvoering naar Babel heeft plaats gevonden op drie verschillende tijden: de eerste maal onder Jojakim, de tweede onder Jojachin, de derde in het elfde jaar der regeering van Zedekia. De twee laatste waren de vreeselijkste. Maar de *zeventig* jaren der ballingschap, die door Jeremia voorspeld waren, tellen van de eerste wegvoering af. (2 Kron. 36 : 21 ; Dan. 9 : 12; Jer. 25 : 1, 11 en 12; 29 : 10; - als in deze laatste plaats staat: "als zeventig jaren te Babel zullen vervuld zijn," dan slaat dit terug op Jer. 25 : 1, zoodat gerekend wordt van het eerste jaar der regeering van Nebukadnézar.)

Hoewel nu de tweede en derde wegvoering veel verschrikkelijker waren dan de eerste, droeg toch de eerste een *geheel bijzonder* karakter, omdat bij deze gelegenheid de heerlijkheid van het huis des Heeren was weggenomen. Men had, gelijk we in het begin zagen, den tempel des Heeren beroofd van de kostbare vaten, die tot den dienst gebruikt werden. Nebukadnézar had ze geplaatst in het huis zijns gods. Later, bij den terugkeer der overgeblevenen uit Juda, toen de zeventig jaren vervuld waren, werden al deze voorwerpen, 5400 in getal, door Kores teruggegeven. (Ezra 1 : 7-11.) Het begin van de zeventig jaren wordt dan ook vooral dáárdoor het meest gekenmerkt, dat de vaten uit Gods huis werden medegenomen. De heerlijkheid van den dienst des Heeren werd daardoor om zoo te zeggen weggevoerd. Dat was nog schrikkelijker dan al de vreeselijke dingen, die later, bij de tweede en derde wegvoering, aan land en volk, en zelfs aan 't huis des Heeren, geschieden. Niet lang daarna zag Ezechiël de heerlijkheid Gods als 't ware met tegenzin het huis des Heeren verlaten, de heerlijkheid, die er eeuwig had moeten wonen!

Nooit te voren was zoo iets vreeselijks geschied. Toen Sanherib tegen het volk was opgetrokken, en Hiskia schatplichtig werd, gaf deze wel al het zilver, dat in het huis des Heeren gevonden werd, ja, hij sneed het goud af van de deuren van den tempel des Heeren, (2 Kon. 18 : 15 en 16.) maar de vaten voor den dienst gaf hij niet. En later, onder Jojachin, legde Nebukadnézar wel de hand, nog meer dan onder Jojakim, op alle schatten van het huis des Heeren, en sloeg de vaten stuk, die Salomo naar het bevel des Heeren had gemaakt; maar zulk een ontheiliging, zulk een gruwel als hier plaats vond, dat men de vaten, waarmee de ware God gediend werd, naar het huis van den afgod bracht, om diens afgodstempel er mee te versieren, heeft zijns gelijke niet! Ze vond alleen onder Jojakim plaats. En toen straks Belsazar met zijn geweldigen, zijn vrouwen en bijwijven, uit deze vaten des Heeren wijn dronk, was het, om daarmee openlijk de overwinning te vieren van de valsche goden op den waren God. "Zij prezen" hun eigen goden, terwijl zij dronken uit de vaten van den God

Israëls! (Dan. 5 : 3 en 4.) In dienzelfden nacht kwamen de vingers aan den wand; volgden oordeel en dood! En Daniël, die bij de eerste wegvoering was geweest, kondigde dit oordeel aan. (Dan. 5 : 17-28.)

Wat zal het vreeselijk zijn geweest voor het hart van den godvreezenden jongeling Daniël, te zien, hoe de vaten uit Gods huis werden gebracht naar het huis des afgods. Hoe zal hij hebben gebeefd van verontwaardiging, toen hij aanschouwde, hoe de Chaldeërs er mede den spot dreven. Maar ook, hoe zal zijn hart zijn verkwikt geworden, toen het hem in het eerste jaar van Darius, den Meder, door het lezen van de profetie van Jeremia, geopenbaard werd, dat het einde der vreeselijke ballingschap nabij was. Dit bracht hem er toe om zich, met zijn volk, voor God te verootmoedigen. Later, toen de door God bepaalde tijd der tuchtiging voorbij was, in het eerste jaar van Kores, was hij in Babel getuige van het herstel van Juda; en voorzoover wij weten, bleef hij dit tot in het derde jaar van den koning Kores, toen 's Heeren woord hem versterkte, en deed profeteeren over de verre toekomst. (Ezra 1 : 1; Dan. 9 : 1; 10 : 1.)

Wat moet het geweest zijn voor het hart Gods, om het volk, eens door Hem met een machtige hand verlost uit Egypte, te doen wegvoeren als ballingen naar het land der Heidenen! Vroeg op zijnde om die te zenden, had de Heere God Zijn boden gezonden tot Israël, want "Hij verschoonde Zijn volk en Zijn woning." Maar zij hadden gespot met de woorden Gods, en Zijn woorden veracht, tot er geen heelen aan was! Hoe zwaar het God gevallen is, Zijn volk te straffen, blijkt o.a. uit de klacht Zijner liefde, die wij vinden in Ps. 81 : 9-17: "Mijn volk! hoor toe, en Ik zal onder u betuigen; Israël, of gij naar Mij hoordet! . . . Maar Mijn volk heeft Mijne stem niet gehoord; en Israël heeft Mijner niet gewild. . . . Och, dat Mijn volk naar Mij gehoord had; dat Israël in Mijne wegen gewandeld had! In kort zou Ik hunne vijanden gedempt hebben. . . . Die den Heer haten, zouden zich Hem geveinsdelijk onderworpen hebben, maar hunlieder tijd zou eeuwig geweest zijn. En Hij zou het gespijsd hebben met het vette der tarwe; ja, Ik zou u verzadigd hebben met *honing uit de rotssteenen*."

Maar welk een vreugde zal het voor Zijn hart geweest zijn, toen de zeventig jaren der tuchtiging voorbij waren; toen Jeremia's profetie kon vervuld worden; (2 Kron. 36 : 21.) en toen de duizenden des volks zich opmaakten voor den terugkeer tot het land der vaderen!

Ezra I. - De bevelen des Heeren.

“Opdat volbracht werd het woord des Heeren.” Zoo lezen wij in Ezra 1 : 1. Welk een treffend begin van het boek, dat wij vóór ons hebben! De Heer heeft gezegd: “Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen.” (Jes. 46 : 10.) En dit woord is ook hier bewaarheid geworden. Zeventig jaren waren voorbijgegaan, en de tijd der verlossing was aangebroken. Zeventig jaren geleden was het woord des Heeren tot Jeremia gesproken. “En deze volken zullen den koning van Babel dienen zeventig jaren.” (Jer. 25 : 11 en 12.) “Want zoo zegt de Heer: Zekerlijk, als zeventig jaren te Babel zullen vervuld zijn, zal Ik ulieden bezoeken, en Ik zal Mijn goed woord over u verwekken, u wederbrengende tot deze plaats. Want Ik weet de gedachten, die Ik over u denk, spreekt de Heer, gedachten des vredes, en niet des kwaads, dat Ik u geve het einde en de verwachting.” (Jer. 29 : 10 en 11.) Dit woord trad thans in vervulling; de Heer had Zijn volk niet vergeten, en het woord, door Hem gesproken, werd volbracht. Zeventig jaar geleden had Hij *Zijn woord* gesproken, en het volk was weggevoerd door *Zijn knecht* Nebukadnezar; (Jer. 25 : 9.) en nu kwam *Zijn woord* tot Kores, tot *Zijn gezalfde*. (Jes. 45 : 1.) Den eerste had Hij als tuchtroede gebruikt voor Zijn volk, voor de twee stammen; den laatste gebruikt Hij thans om het te verlossen en te laten terugkeeren uit de gevangenschap. Deze machtige vorsten van Babel en Perzië, bij wie in menig opzicht zooveel heerschzucht en willekeur gevonden wordt, waren de knechten des Heeren. God gebruikte ze om Zijn wil te doen. Is dit niet vertroostend voor onze harten? God beveelt, en Zijn wil geschiedt. Hij gebruikt daartoe wien Hij wil. Zoo is het ook in onze dagen. Wij bevinden ons in een wereld vol heerschzucht en willekeur. Zelf zijn wij gebrekkig en zwak, en de Heer moet ons soms tegenkomen. Maar heerlijk is de gedachte, dat de Heer de Zijnen kent, en dat de geloovigen alleen datgene overkomt, wat naar *Zijn woord is*. Mochten onze harten daarin rusten!

Het was in het eerste jaar van Kores, den koning van Perzië. Zooals het *eerste* jaar van Nebukadnezars regeering gekenmerkt werd door het begin der gevangenschap van Juda, zoo werd het *eerste* jaar van Kores gekenmerkt doordat er een einde kwam aan deze ballingschap. 't Is of deze knechten dadelijk gereed staan tot den dienst des Heeren; nauwelijks zijn beiden aan de regeering, of ze volbrengen het woord des Heeren.

Kores zegt, dat de Heer hem bevolen had, een huis te Jeruzalem te bouwen. De Perzische koning was zich dus zijner roeping bewust, en kende Jehovah, den God des hemels. Misschien heeft Daniël hem hierover onderricht. In Jes. 44 : 28 heeft hij woorden kunnen lezen, lang voor zijn geboorte door dezen profeet geschreven: "Die van Kores zegt: Hij is Mijn herder, en hij zal al Mijn welgevallen volbrengen; zeggende ook tot Jeruzalem: Word gebouwd, en tot den tempel: Word gegrond." En verder: “Alzoo zegt de Heer tot Zijnen gezalfde, tot Kores, wiens rechterhand Ik vat, om de volken voor zijn aangezicht neder te werpen; en Ik zal de lenden der koningen ontbinden, om voor zijn aangezicht de deuren te openen, en de poorten zullen niet gesloten worden; Ik zal voor uw aangezicht gaan, en Ik zal de kromme wegen recht maken; de koperen deuren zal Ik verbreken, en de ijzeren grendelen zal Ik in stukken slaan. En Ik zal u geven de schatten, die in de duisternissen zijn, en de verborgene rijkdommen; opdat gij moogt weten, dat Ik de Heer ben, die u *bij uwen naam* roept, de God van Israël; om Jakobs, Mijns knechts wil, en Israëls, Mijns uitverkorenen; ja, Ik riep u *bij uwen naam*.” (Jes. 45 : 1-5.)

"De Heer heeft mij bevolen," zegt Kores, en hij gehoorzaamt. Welk een verschil met Faraö, den koning van Egypte! Van hem lezen we: "Wie is de Heer, wiens stem ik gehoorzamen zou, om Israël te laten trekken?" (Ex. 5: 2.) Dit was het treurig begin van Faraö, dadelijk nadat de Heer de eerste maal tot hem sprak. En het is gebleken, dat de bevelen des Heeren voor hem geen waarde hadden. Doch hoe droevig was ook zijn einde! Kores echter verafschuwt de afgoden; erkent den God Israëls als den "God des hemels," en spreekt het openlijk uit, dat

"Hij God is." (Ezra 1 : 3.) Ook Arthahsasta getuigt later, dat Israëls God de "God des hemels" is. (Ezra 7 : 21 en 23.)

Doch Kores handelde niet alleen naar 's Heeren bevel, omdat hij dit gehoord had, en verstandelijk overtuigd was, dat hij dit bevel moest opvolgen, omdat Hij, die het gaf, de almachtige God was; neen, we lezen meer. "De Heer *verwekte* den geest van Kores." Ook later lezen we van hen, die zich opmaakten om te trekken, dat een iegelijk optrok, "wiens geest God *verwekte*." (Ezra 1 : 1 en 5.) Dit is een gewichtige waarheid. Kores werd overtuigd, dat de God Israëls de God des hemels was. Hij kreeg het bepaalde bewustzijn, dat God hem tot een uitverkoren werktuig had bestemd, om Zijn plan te volvoeren; hij gehoorzaamde het bevel des Heeren, en liet een stem doorgaan door zijn gansche koninkrijk, zelfs ook in geschrift, dat de Heer hem bevolen had, Hem een huis te bouwen te Jeruzalem, en dat een iegelijk, die wilde, naar Jeruzalem mocht optrekken. Hij maakte zich dus inderdaad op, om den wil Gods te doen, evenals we dit lezen van de hoofden der vaderen van Juda en Benjamin, van de priesteren en Levieten, en van zoo vele anderen. Maar ... dit alles had niet gebaat, indien niet *God den geest had verwekt*. Niet Kores, niet de Joden vervulden het woord des Heeren. Maar *de Heer Zelf*. Hij verwekte den geest van allen. Dit is ook nu nog zoo, zoowel voor den zondaar als voor de geloovigen. Van hun zijde moet er een buigen zijn voor God, en een luisteren naar Zijn woord, maar de Heer moet den geest verwekken. Heerlijk, als we Hem, die in ons wil werken wat Hem welbehagelijk is, niet in den weg staan!

De bevelen des Heeren! Wat waren ze voor den grooten dienstknecht Gods, voor den Heer Jezus? Kostelijk en dierbaar; Zijn spijsze. Altijd was Zijn oor geopend, om te luisteren naar het woord des Heeren. (Jes. 50 : 4, en 5.) De 119de Psalm werd door Hem op volmaakte wijze beleefd. Als "een vreemdeling op aarde" had Hij steeds "een begeerte naar Gods bevelen." (Ps. 119 : 19 en 40.)

In de toekomst zal een dergelijke gezindheid bij het volk Israëls zijn, wanneer ze, hersteld, in hun land zullen zijn teruggekeerd. Door den weg van verootmoediging tot God teruggebracht, zullen zij de bevelen, zoo vaak met voeten getreden, liefhebben en doen.

De bevelen des Heeren! Wat zijn ze voor ons? Het bewaren dier bevelen maakt ons voorzichtig op den weg des geloofs. (Ps. 119 : 100.) En we hebben het zoo noodig, bewaard te worden. Ach, hoe dikwerf gaat het ons om de bevrediging van onzen eigen wil. En hoe menigmaal hebben we daardoor onszelf reeds smart en ellende berokkend. Bovenal echter: hoe hebben we er den Heer door bedroefd. De *gelukzaligheid*, waarvan Ps. 119 spreekt, is voor hen, die den wil des Heeren doen, en Hem van ganscher harte zoeken. Het onderhouden van 's Heeren bevelen breekt niet alleen den eigen wil, en brengt ons tot het doen van den Zijnen, maar het leidt ons ook tot Hem, die de Bron is van alle kracht. Daarom staat in Ps. 119 : 2: "Welgelukzalig zijn zij, die Zijne getuigenissen onderhouden, die *Hem* van ganscher harte zoeken." Mochten we toch meer Gods Woord liefhebben, Zijn wil doen en Hem Zelf zoeken! Dan zullen we geen onrecht werken, maar wandelen in de wegen des Heeren. (Ps. 119 : 3.)

In 't bijzonder voor jonge geloovigen is het ernstig, aan de bevelen des Heeren te denken. Want op hun leeftijd zijn de gevaren zoo vele en zoo groot. De psalmist denkt in 't bijzonder aan hen: "Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij dat houdt naar Uw woord." (Ps. 119 : 9.) De wereld past zich vooral bij den jeugdige zoo aan zijn eigen wil en begeerlijkheid aan. De nieuwe natuur zegt echter: "Wat wilt Gij, Heer! dat ik doen zal?" En dat is de *ware* gehoorzaamheid. O, moge de Heer ons allen, ouden en jongen, genade geven, om in die gezindheid des harten te wandelen en te handelen!

Kores' bevelschrift richtte zich tot allen, en was zoo duidelijk en ruim mogelijk. "Wie is onder ulieden van al Zijn volk? zijn God zij met hem, en hij trekke op naar Jeruzalem, dat in Juda is, en hij bouwe het huis des Heeren, des Gods van Israël; Hij is de God, Die te Jeruzalem woont. En al wie achterblijven zou in eenige plaatsen, waar hij als vreemdeling verkeert, dien zullen de lieden zijner plaats bevorderlijk zijn met zilver, en met goud, en met have, en met beesten;

benevens een vrijwillige gave, voor het huis Gods, Die te Jeruzalem woont." (Ezra 1 : 3 en 4.) Niemand werd dus uitgezonderd. Welk een genade! Een iegelijk werd aangemoedigd, mede te helpen aan den wederopbouw van het huis des Heeren. Zijn God zou met hem zijn. En zelfs de Heidenen, de inwoners zijner plaats, werden opgewekt, den zoodanige te helpen. 't Was als in den laatsten nacht van Egypte; maar hier gaf men niet noodgedwongen, doch een vrijwillige gave. Geen Jood kon zeggen: "ik heb geen vrijheid," of: "De boodschap geldt mij niet." Allen wisten nu duidelijk waarom het ging, en allen ontvingen de volle vrijheid en de middelen om te gaan. Als Kores luisterde naar de bevelen des Heeren, zouden dan zij, die Gods volk waren, achterblijven? In zeventig jaren hadden ze geen lied des Heeren kunnen zingen in een vreemd land. (Ps. 137 : 4.) De harpen hadden ze aan de wilgen gehangen. En nu mochten ze aan de plaats, waar de God Israëls woonde, het huis Gods weder oprichten! Door de goede hand huns Gods over hen, werd hun het uitzicht daartoe gegeven. God zou met hen zijn. De Perzische koning en zijn volk hielpen hen. Wat hadden zij nog meer noodig? Doch alleen de belangstellende harten vonden kracht, om de plaats, waar zij zich misschien op hun gemak gevoelden, te verlaten, en zich af te zonderen, om straks een ongeacht volk te zijn, dat den smaad der naburen zou te dragen hebben. De Heer moest den geest verwekken. Hoe gelukkig waren zij, die uittogen! Hun harten werden bemoedigd door het woord des Heeren. Hun handen werden gesterkt door de milde en vrijwillige gaven van allen, die rondom hen waren; en ook door Kores, die tevens alle vaten van het huis des Heeren, vroeger geroofd, teruggaf aan het volk. Op hen is Psalm 126 van toepassing. Neen, zij konden Jeruzalem niet vergeten in het vreemde land. (Ps. 137 : 5 en 6.) En zouden ze nu naar die stad mogen heentrekken? Was het niet een droom? Hun mond werd met vroolijk lachen vervuld. Ze konden juichen: "De Heer heeft groote dingen bij ons gedaan; dies zijn wij verblijd." - Dit is de zegen, verbonden aan het luisteren naar de bevelen des Heeren.

Ezra II. - De getelden, die uittogen.

Het tweede hoofdstuk van Ezra lijkt ons, bij een oppervlakkige beschouwing, niet belangrijk, omdat het in hoofdzaak een reeks namen en getallen bevat. Toch is het een zeer gewichtig gedeelte van Gods Woord, en wel allereerst omdat het ons aantoonde, dat velen uit onverschilligheid, of om andere redenen, zijn achtergebleven, toen Kores de bevelen des Heeren bekend maakte; en voorts omdat er uit blijkt, dat God de namen en getallen opgeteekend en bewaard heeft van hen, die toonden een hart voor Hem en Zijn huis te hebben.

Door de boodschap van Kores werden allen aangemoedigd om mede te helpen aan den wederopbouw van het huis des Heeren. Doch bij hoe velen werd het belangstellende hart gevonden, om de plaats te verlaten, waar zij zich misschien thuis gevoelden; om als een ongeacht volk in een vreemd land om 's Heeren wil moeite en strijd tegen te gaan en smaad te verdragen? Helaas! slechts bij een betrekkelijk klein aantal. Verschillenden konden wellicht niet vanwege hun ouderdom of door hun omstandigheden; hadden misschien ook een roeping te vervullen in het land der ballingschap, die zij niet of niet dadelijk met een vrij geweten konden prijsgeven; maar velen zullen wel uit gemakzucht zijn achtergebleven, - een naam en een goede woonplaats in Babel was dezen meer waard dan de plaats der afzondering in het land des Heeren!

Hoe droevig is dit! Hunne namen worden niet genoemd in het Boek des Heeren. Ze staan niet onder de getrouwen. En is een goedkeuring des Heeren, ontvangen te midden van miskenning en tegenspoed, niet veel meer waard dan alle voorspoed?

Ook in de Gemeente des Heeren is dezelfde ervaring opgedaan. Eerst was de Gemeente in een heerlijken toestand. Maar door de onwaakzaamheid der geloovigen is zij in groot verval geraakt, zoodat zij niet alleen in de wereld woont, maar *de wereld in haar midden opnam*. Aan dien droevigen toestand van het geheel is, evenals bij de ballingschap der Joden in Babel, niets meer te veranderen. Maar wel wekt de Heer de enkele personen op, om Zijn huis te bouwen. "Wie is er onder ulieden van al Zijn volk? Zijn God zij met hem!" zei Kores tot de vreemdelingen in Babel. En de apostel Paulus riep, toen de Gemeente in verval kwam, den enkelen geloovigen toe: "Ieder, die den naam des Heeren noemt, sta af van ongerechtigheid." (2 Tim. 2 : 19.) Welk een ernstige verantwoordelijkheid is dit in onzen tijd voor ieder geloovige in het bijzonder. Het is waar: "De Heer kent die de Zijnen zijn." In een toestand van verval kent men alle geloovigen niet, evenmin als de Joden in Babel als een afgezonderd volk bekend waren zooals vroeger in het beloofde land. Maar elk geloovige, die de bevelen des Heeren verneemt, heeft ze ter harte te nemen, en is geroepen, zich af te zonderen van de wereld, van de ongeloovigen, om zodoende "een vat te zijn tot eer, geheiligd, bekwaam tot gebruik des Meesters, tot *alle* goed werk toebereid." (2 Tim. 2 : 21.) Ach, hoe velen laten zich hiervan terughouden, omdat zij verbindingen hebben aangeknoopt op allerlei gebied met hen, die niet tot het volk des Heeren behooren! Hoe velen vreezen den strijd; ze hebben misschien familieleden, die hun zeer na aan het hart liggen, en die hen tegenstaan in hun wensch om den wil des Heeren te doen! Hoe velen ook zien op tegen de verachting; letten op hun rang en stand; of ook op de nietigheid en geringheid van hen, die luisteren naar het woord des Heeren! O, laten toch zij, wier oogen voor de waarheid zijn geopend, optrekken voor den Heer! Mocht er toch meer *beslistheid* gevonden worden, niet alleen om 's Heeren wil te kennen, maar ook om dien te doen!

Er is een groot verschil tusschen hetgeen de verlossing betreft, die alleen van God uitgaat, en tusschen hetgeen met onze verantwoordelijkheid in verbinding staat. Toen God Israël uit Egypte redde, gingen *allen* uit. Er bleef niet één achter. Hoe groot de macht der Egyptenaars was, hoe de vijandschap van Faraö zich nog op 't laatste oogenblik vertoonde, niets was in staat, Gods uitgestrekte arm en machtige hand tegen te houden. De Heer Zelf had gesproken:

"Ik ben nedergelaten om u te verlossen!" Dat was Zijn raadsbesluit. En Hij volvoerde dit trots alles. Hoe kostelijk is dit voor ons! Lezen wij het begin van den brief aan de Efeziërs, dan zien wij alleen God handelen, tot roem van Zijn genade. Hij neemt Zich voor, Hij verkiest, Hij maakt ons aangenaam in Hem, Hij verlost. Welk een zekerheid! Welk een rust geeft ons dit! Niet één der uitverkorenen, der verlost, blijft achter in de wereld. God rukt ze allen uit. - Doch hoe geheel anders is het nu, als het volk des Heeren door eigen schuld in Babel is gekomen. Het is dan óók de Heer, die roept om uit te gaan; die Zijn volk in de plaats der afzondering wil zien; maar dan merken we toch iets anders op: het wordt aan ieders persoonlijke verantwoordelijkheid overgelaten, om het woord des Heeren te gehoorzamen. En wat geschiedt dan? Slechts *weinigen* luisteren. Iets minder dan 50.000 togen er uit. En toen God Israël uit Egypte bracht, waren er ruim 600.000 mannen alleen! Hoe beschamend voor ons! Als wij voor de verantwoordelijkheid worden geplaatst, om den wil des Heeren te doen, hoe velen blijven dan, helaas! achter.

Gelukkig echter, wanneer wij de roepstem des Heeren verstaan, en er gehoor aan geven! Hoe vertroostend is het voor hen, die in den weg der afzondering wandelen, tot de "getelden" te behooren! Egypte en Babel stellen ons beide de wereld voor, elk in een ander karakter. Maar met geen van beide wil de Heer ons vereenigd zien. Hij Zelf verlost ons uit Egypte, uit de wereld, om ons als Zijn volk door de woestijn tot de heerlijkheid te leiden; en Hij wil, dat onze harten niet terug verlangen naar de heerlijkheden der wereld, maar vol vertrouwen op Hem zijn gericht. Vervolgens wil Hij, dat wij ons verre houden van elke verbintenis met de ongelovigen, ook al doen zij zich godsdienstig voor; en als wij door onze ontrouw tot een vermenging met de wereld zijn gekomen, dat wij dan dit godsdienstig Babel verlaten, om onzen weg te gaan met allen, die den Heer aanroepen uit een rein hart. (2 Tim. 2 : 22; 2 Kor. 6 : 17.) Hoe gelukkig is de geloovige, die zich door Gods Woord en Geest laat onderwijzen! Hij wil gaarne luisteren naar 's Heeren stem; hij gevoelt zijn verantwoordelijkheid; en hij ontvangt van 's Heeren wege de goedkeuring over zijn doen, hoe zwak ook alles, wat hij in dit opzicht verricht, wezen moge. Als het maar met beslistheid gaat om het doen van den wil des Heeren. Is het niet treffend, dat de Heere Jezus, die alles te voren wist, in Mattheüs 18 gesproken heeft over "*twee of drie*," die tot Zijnen naam zullen vergaderen, en die dan de belofte hebben, dat Hij in het midden van hen is. De Heer kent al de Zijnen, en Hij *telt* als het ware in het bijzonder dezulken, die te midden van de verwarring (Babel beteekent verwarring) aan Zijn Woord en Zijn Naam vasthouden, en die deze wereld en den godsdienst dezer wereld vaarwelzeggen om Zijn huis te bouwen. -

Maar laat ons in het kort nagaan, wat het vóór ons liggende hoofdstuk ons in bijzonderheden te overdenken geeft.

Het getal der mannen, die onder aanvoering van Zerubbabel en Josua, den hoogepriester, weer bijgestaan door negen onderaanvoerders, (vs. 2.) uit de ballingschap terugkeerden, was 24.144. In de verzen 3-20 worden zij opgeteld naar de namen hunner vaders; in de verzen 21-35 naar de namen hunner steden. De laatstgenoemden zullen bij hun terugkeer naar Palestina wel naar hun geboorteplaats zijn getrokken, om die weder te bewonen en te bevolken. (Zie Ezra 2 : 70.) Uit Neh. 7 : 5-73 blijkt, dat het gansche volk in de geslachtsregisters werd ingeschreven.

De priesters, uit vier families van de zonen van Aäron, beijverden zich, om hun plaats en dienst in het huis van God, dat gebouwd zou worden, weer in te nemen. Hun getal was 4.289, (vs. 36-40.) terwijl uit drie families der Levieten zich slechts 74 opmaakten! - Geeft dit ons, met het oog op de Gemeente in verval, niet iets te leeren? Alle geloovigen zijn priesters, en derhalve geroepen om eeredienst te plegen. En velen gevoelen dan ook (altijd *betrekkelijk* velen, want naar het geheel gerekend is hun getal nog gering) behoefte, hun dienst als aanbidders in de Gemeente des levenden Gods uit te oefenen. Maar hoe smartelijk is het gebrek aan Levieten, die in den dienst werkzaam zijn. Ongetwijfeld kan hier gesproken

worden van een zekere onverschilligheid en gemakzucht. Is het niet zoo in onzen tijd, dat velen van hen, die gaven van den Heer hebben ontvangen voor het werk des Evangelies, of tot het weiden en hoeden der kudde van Christus, de verantwoordelijkheid van den dienst op anderen laden, in plaats van zelf met de hun verleende kracht den dienst waar te nemen? Al is dit ook niet de eenige reden, waarom de zoogenaamde "geestelijkheid" in de kerk deze plaats inneemt, toch begunstigt de geestelijke traagheid van velen haar aanmerkelijk. We zullen later zien, hoeveel moeite Ezra had, om eenige Levieten samen te brengen, opdat zij met hem naar Jeruzalem optogen.

De zangers, de kinderen van Asaf, waren in grooter getal aanwezig dan de Levieten; er waren er 128. (vs. 51.) Het is voorzeker een heerlijke dienst, de lofliederen Gods te zingen. Maar zijn niet in de vergadering der geloovigen de "kinderen van Asaf" dáárom dikwijls zoo goed vertegenwoordigd, omdat deze dienst zoo gemakkelijk lijkt?

De portiers waren 139 in getal; de Nethinim, of de ondergeschikte dienaren van het heiligdom, waren, met de knechten van Salomo, 392 in getal. (vs. 42-58.) We kunnen er zeker van zijn, dat de bescheiden diensten, die door deze mannen verricht werden, in de oogen des Heeren groote waarde hadden. Merken wij slechts op, hoe van vs. 43-57 door den Heer met een zeker welgevallen alle namen hunner vaders afzonderlijk worden opgeteekend. Zoo is het ook nu in het werk des Heeren. De Heer heeft Zijn priesters, die Hem aanbidden, Zijn Levieten en zangers, die bijzondere diensten verrichten, maar Hij wil ook gediend worden door hen, die niet zoo zeer op den voorgrond treden. De tafelen te dienen, een handreiking te doen, - niets wordt door Hem vergeten. Ja, meermalen zal men zien, dat een, die zich onder de kinderen Gods op de laagste plaats zet, die zichzelf vergeet om anderen te dienen, groote eer van den Heer ontvangt, terwijl aan een, die erkende gaven heeft, die "mooi spreken" kan, maar geneigd is, zichzelf meer te verheerlijken dan Christus, de laagste plaats wordt aangewezen.

Priesters, Levieten, zangers en dienaren telden te zamen 5.022 zielen. Het volk, voorzoover het werd opgeteekend, bedroeg dus 29.166 zielen; de gansche vergadering bestond uit 42.360 personen, behalve 737 knechten en maagden, en nog 200 zangers en zangeressen. Alles te zamen kunnen we dus wel zeggen, dat er bijna 50.000 uit Babel naar Palestina terugkeerden. - Men ziet uit de laatste vermelding van knechten en zangers opnieuw, dat de Heer niets vergeet. Niet alleen de dienaren van het *heiligdom* worden opgenoemd, maar ook die van het *volk*. Of het er om gaat, dat men iets in 's Heeren dienst verricht, of dat het gaat om de geringste diensten, die men om Zijntwil aan anderen bewijst, bijv. het geven van een beker koud water, - de Heer neemt van alles kennis, en teekent het op. Aan de zangers en zangeressen wordt evenzeer gedacht als aan de knechten en maagden, die het volk dienden. Het gezang is niet alleen noodig voor den dienst in het heiligdom; dit werd beoefend door de kinderen van Asaf; maar het heeft ook ten doel, de gemeenschap onder het volk Gods, buiten den eeredienst, te onderhouden en te bevorderen. "Spreekende *tot elkander* in psalmen en lofzangen en geestelijke liederen, zingende en psalmende den Heer in uw hart." "In alle wijsheid *elkander* leerende en vermanende met psalmen, lofzangen, geestelijke liederen; in genade Gode zingende in uwe harten." (Ef. 5 : 19; Kol 3 : 16.)

Ten slotte telt de Heer zelfs de dieren op! (vs. 66 en 67.) *Niets* wordt vergeten. Alles wat nuttig is en hulp verleent, wordt opgenoemd. Van welke trouwe zorg spreekt ons deze optelling! Gedurende den ganschen weg, dien het volk optrok naar het huis Gods, waakte God over Zijn volk, zorgde Hij voor de behoeften der zwakken, der vrouwen en kinderen, en zegende Hij hen straks in het land. Welk een God is onze God! Is er een beter Leidsman, een beter Verzorger dan Hij? Moesten wij ons dan niet in alles, met al wat wij zijn en hebben, aan Hem toevertrouwen?

Keeren we nu nog terug tot de verzen 59 en 63, waar wij de opmerking vinden, dat 652 personen uit Israël niet het bewijs konden leveren, dat zij werkelijk tot het volk behoorden,

terwijl ook een aantal priesters tevergeefs hun geslachtsregisters zochten, zoodat zij als onreinen van het priesterdom werden geweerd. Dit is het eerste kenmerk van een overblijfsel: het moet de bewijzen leveren, er toe te behooren. In een tijd van eenheid en zegen, behoefde geen Israëliet zijn geslachtsregister te toonen. Het sprak in zulk een tijd vanzelf, dat men zich niet aanmeldde, als men niet tot het volk behoorde, terwijl geen priester aanspraak kon maken op een plaats, die hem niet toebehoorde. Maar in een tijd van onwaakzaamheid, van afwijking en verval, kan menige verkeerde trachten binnen te sluipen.

Men denke aan de Gemeente in het begin. In Hand. 5 : 13 lezen we, dat van de anderen zich niemand bij de geloovigen durfde voegen. Toen was de Gemeente nog in haar eerste frischheid, en door de krachtige werking des Heiligen Geestes werd belet, dat er verkeerden inslopen. Maar weldra werd dit anders. En hoe is het nu? O, het is verootmoedigend er aan te denken! Duizenden, die niet behouden zijn, zijn toegelaten tot den Christelijken eeredienst. Tot de geloovigen van onzen tijd wordt dan ook in Openb. 3 gezegd, dat zij kleine kracht hebben. Maar waar dit zoo is, behoorden wij dan niet in volle afhankelijkheid van Hem te leven, en uiterst waakzaam te zijn? Tot de tafel des Heeren mogen alleen toegelaten worden, die waarlijk behouden zijn. Maar hoe licht is men oppervlakkig in het beoordeelen der bekeering, omdat men graag het getal van hen, die aan de tafel des Heeren aanzitten, groot wil hebben. Veelal hangt dit samen met personen, die gaarne tot hun eigen eer anderen voorstellen tot toelating. Ook geschiedt het door onkunde, en omdat men verzuimt, eerst eens andere broeders te raadplegen. Dubbele waakzaamheid en trouw der geloovigen is dan ook gewenscht. Om tot de tafel des Heeren toegelaten te worden, moet iemand waarlijk bekeerd zijn, maar ook voor zichzelf het bewustzijn hiervan omdragen, opdat hij straks in volle verzekerdheid des geloofs kan ingaan in het heiligdom met zijn aanbidding. Ook is het noodig, dat de wandel overeenkomstig 's Heeren wil zij, want men moet tot den Heer kunnen naderen met een waarachtig, dat is met een oprecht hart. Het is dus niet voldoende, als iemand zegt, dat hij bij het volk behoort; maar uit woord en daad moet hij dit bewijzen, en de geloovigen hebben te oordeelen, door den Heiligen Geest voorgelicht, of de zoodanige werkelijk is, die hij voorgeeft te zijn. Vooral de hoofden des volks hadden wel toe te zien, gelijk wij dit vinden in vs. 63 bij Hattirsátha. (Een titel, die aan Ezra en Nehemia als stadhouders gegeven werd.) Zoo hebben in de Gemeente vooral zij, die licht en inzicht van den Heer ontvangen hebben, in dezen nauw toe te zien, en zich door den Heer te laten leiden. En ontbreekt ons wijsheid, - dat wij wachten op den Heer! Voor de priesters, die dubbel schuldig waren, dat zij hun geslachtsregister niet konden bewijzen, bleef maar één middel over: het komen van een priester met urim en met thummin, om daardoor den Heer te vragen. (Num. 27 : 21.) God alleen, die weet wie de Zijnen zijn, kon openbaar maken, wie werkelijk behoorde tot de priesterlijke familie. Tot zoolang mochten zij "niet eten van de heiligste dingen." Geeft ons dit niet een heerlijk voorbeeld, hoe wij in twijfelachtige gevallen te handelen hebben? Is er geen eenheid van gedachte, dan wachten we op den Heer. Die zal op het geloovig gebed licht geven. Maar hoe vaak drijft het vleesch tot haastig besluiten, waarvan zich later de droevige gevolgen laten gevoelen! Zij, die waken voor de heiligheid des Heeren, zullen niet tot de tafel des Heeren toelaten hen, die slechts een uitwendige belijdenis afleggen, maar hen, van wie zij *gelooven*, dat zij waarlijk uit God geboren zijn, en derhalve het recht hebben, Zijn kinderen genaamd te worden. En zij zullen, als zij in onzekerheid verkeeren, of als slechts een enkele in twijfel is, behoefte hebben om andere broeders, die met geestelijke wijsheid en inzicht zijn toebedeeld, te vragen wat zij denken, en aldus, wachtend op den Heer en van Hem licht begeerend, eerst handelen als Hij middellijk of onmiddellijk volkomen overeenstemming geeft.

In de verzen 68 en 69 vinden wij een tweede kenmerk van het overblijfsel. Het eerste was: een angstige bezorgdheid om tot het volk des Heeren, tot het priesterdom niemand toe te laten, die er niet werkelijk toe behoorde, opdat de eeredienst onbevlekt zou bewaard blijven.

Het tweede was: een groote ijver voor den bouw van het huis Gods, toewijding voor het werk des Heeren. De hoofden gaven vrijwillig een som van in ons geld ruim een millioen gulden. Dit was maar weinig in vergelijking van hetgeen de oversten des volks bij den bouw van Salomo's tempel hadden gegeven. (1 Kron. 29: 6-9.) Maar voor een tijd van verval was het een groote som. En ze was, gegeven van de armoede der uit de ballingschap teruggekeerden, van groote waardij in de oogen des Heeren. "Zij gaven vrijwillig." "Zij gaven naar hun vermogen." Dit zijn twee belangrijke beginselen. God heeft een blijmoedigen gever lief. (2 Kor. 9 : 7.) En een iegelijk geve, naardat hij welvaren verkregen heeft. (1 Kor. 16: 2.) Hoe schoon is het, als in een tijd van verval niet alleen besliste afzondering wordt gevonden en de behoefte om naar 's Heeren wil trouw te waken voor de heiligheid van 's Heeren tafel, maar ook bereidwilligheid om iets van het stoffelijke af te zonderen voor het werk des Heeren. Het behoefde hierbij de teruggekeerden niet eens gezegd te worden. Men wist, dat er veel noodig was, en gaf uit eigen beweging aan den Heer. Hoe schoon vinden we dit bij de eerste Christenen! En hoe moest het ook thans overal zoo zijn bij hen, die de plaats innemen, die de geloovigen in een tijd van verval naar Gods gedachten hebben in te nemen. Ze moesten altijd overvloedig zijn in het werk des Heeren, zoowel wat het zelf medearbeiden aangaat, alsook wat betreft het afzonderen van hun goederen voor hen, die in het Woord dienen. De Bezitter van het heelal weet allen ijver voor Hem naar waarde te schatten, want Hij kent ons vermogen nauwkeurig, en Hij stelt daarom het penningske der weduwe, (die gaf al wat zij had,) op hooger waarde dan het van den overvloed gegevene door de rijken. Laat toch niemand zich onttrekken! De minderbedeelde zegge niet: De rijke moet maar geven. En de meerbedeelde of rijke zij rijk in goed doen, mild en mededeelzaam. (1 Tim. 6 : 18.) Is het voorts niet opmerkelijk, dat de hoofden hier het voorbeeld gaven? Zoo moet het ook nu zijn. Die een bijzondere plaats innemen in het midden der kinderen Gods, moeten ook in dezen voorgaan. De ouderen moeten een goed voorbeeld geven aan de jongeren. Paulus heeft dit zelf, ook in dit opzicht, ons zoo heerlijk voorgedaan; en hij kan dan ook bijv. aan een Titus schrijven, dat deze de jonge mannen zou vermanen, en *zelf in alles een voorbeeld zou zijn.* (Tit. 2 : 7.) Moge de Heer ons allen, ouden en jongen, genade geven Hem welbehagelijk te zijn, zoowel in het geestelijke als in het stoffelijke! Omtrent niets heeft de Heer ons, wat de Goddelijke beginselen betreft, in Zijn Woord in het onzekere gelaten.

Ezra III. - Het altaar, het loofhuttenfeest, en de grondlegging des tempels.

Hoe schoon is het begin van het derde hoofdstuk! In de zevende maand verzamelden zich de kinderen Israëls als een eenig man te Jeruzalem.

De zevende maand was een bijzondere maand. Het was de maand, waarin de tempel van Salomo werd ingewijd. Het was de feestmaand. En Jeruzalem was de plaats, door God verkoren om de feesten des Heeren te vieren.

In zeventig jaar hadden de teruggekeerden geen feest kunnen vieren; dat ging in Babel niet. Driemaal in het jaar moest al wat mannelijk was in Israël, opgaan naar de plaats, die Hij verkiezen zou, om daar voor het aangezicht des Heeren, huns Gods, te verschijnen: op het feest der ongezuurde brooden, op het feest der weken, en op het feest der loofhutten. (Deut. 16 : 16.) En in de zevende maand vonden, behalve het laatste dezer drie grootste feesten, nog twee andere feesten plaats: het feest des geklanks, en de groote verzoendag. De eerste, de tiende en de vijftiende der zevende maand waren dus dagen, waarop drie der hoogtijden des Heeren waren gezet. (Lev. 23.) Het feest des geklanks ging tien dagen aan den grooten verzoendag vooraf, en was een oproeping voor het volk tot voorbereiding voor dien merkwaardigen dag, terwijl vijf dagen later het loofhuttenfeest begon, hetwelk zeven dagen duurde, en de rij der feesten sloot als een waar rustfeest.

In de zevende maand nu verzamelde zich het geheele volk als een *eenig* man tot de feestviering des Heeren. Hoe schoon is dit! Allen hadden één doelwit, één wensch des harten. Het ging allen om den wil des Heeren; om Zijn eer. De teruggekeerden, slechts weinig in getal bij het geheele volk vergeleken, gevoelden behoefte, den eeredienst te Jeruzalem weder op te richten.

Het eerste, wat zij daartoe nodig hadden, was *het altaar*. Want zonder altaar kan er geen eeredienst zijn. Daarom lezen wij in het tweede vers, dat zij het altaar des Gods van Israël bouwden, om daarop brandofferen te offeren, gelijk geschreven is in de wet van Mozes, den man Gods. Deze laatste bijvoeging is belangrijk. Zij waren dus niet aan zichzelf overgelaten. Zij hadden de wet van Mozes, de verordeningen van God. En zij keerden terug, niet tot de dagen van Salomo of van David, maar *tot het begin*. In vers 4 lezen wij: "gelijk geschreven is," en: "naar het recht." Zij hielden zich dus aan het geschreven woord, en aan het voorschrift.

Is dit ook niet *onze* roeping? Zoo weinig wordt verstaan, wat werkelijke eeredienst is. Willen wij weten, hoe wij heden in den Geest eeredienst moeten plegen, dan moeten wij het Woord van God raadplegen. Het is zeer merkwaardig, welk een rol steeds in alles het Woord Gods speelt. Het was niet de vraag, wat anderen gewoon waren te doen, wat in vroegere eeuwen was geschied, maar wat geschreven stond in de wet van Mozes, den man Gods. De *Schriften* hadden dus voor de teruggekeerden hun volle waardij herkrege. En zóó moet het ook met *ons* zijn. Het is niet de vraag, wat in vroeger jaren en eeuwen is geschied, of wat vele mannen van beteekenis hebben geleerd; maar wat God Zelf in Zijn Woord heeft voorgeschreven.

En in Hand. 2 lezen we, dat de geloovigen volhardende waren in de leer der apostelen en in de gemeenschap, in de breking des broods en in de gebeden. De tijden zijn veranderd, en de omstandigheden van thans zijn niet de zelfde als in die dagen. Maar Gods wil verandert nooit, en de wensch van het hart des Heeren Jezus is dezelfde gebleven: *tot gedachtenis des Heeren Jezus* wil God Zijn kinderen vergaderd zien rondom den avondmaalsdisch. Om deze dingen te zien en te beoefenen, is alleen noodig een eenvoudig oog, en een gehoorzaam, volgzaam hart. Het *e e r s t e*, wat het volk noodig had, was dus het *altaar*. Dit vormde het middelpunt van den eeredienst. Daarop werd het offer geslacht, en krachtens dat offer kon het volk aanbidden. - Zoo is het ook met ons. Aan het kruis stierf Christus voor ons, om ons met God te verzoenen en met Hem in verbinding te brengen. Het kruis is dus het middelpunt van den eeredienst. En

aan de tafel des Heeren houdt de geloovige zich in het bijzonder met dat kruis bezig. Daar komen de geloovigen samen om den dood des Heeren te verkondigen. Daar wordt de eenheid der geloovigen geopenbaard, want men komt er als een eenig man met het doel, den Heer te verheerlijken; en in het ééne brood vindt men er, evenals in het altaar, gebouwd van twaalf steenen, de uitdrukking van de eenheid van al Gods kinderen. Het verwijderd zijn van velen, ver van Jeruzalem, verhinderde hen niet, naar de plaats te gaan, door God aangewezen, om daar uitdrukking te geven aan de eenheid des volks. Het kleine getal hield hen er niet van af. Of al een groot deel des volks zich niet opmaakte om naar Jeruzalem te gaan, maar vertoefde aan de oevers der rivieren van Babel, of in de steden van Perzië - de eenheid van het *geheele* volk vond niettemin volledige uitdrukking bij het altaar der twaalf steenen. Het was voor de teruggekeerden ook niet de vraag, of anderen hun voorbeeld volgden. - Hoeveel lessen liggen hierin voor ons opgesloten! Al zijn er slechts twee of drie, die zich vergaderen rond de tafel des Heeren, - het is niet in het aantal gelegen. Al zouden de meeste geloovigen de plaats der afzondering en den waren eeredienst niet opzoeken, - aan de tafel des Heeren wordt, al zijn er weinigen bijeen, uitdrukking gegeven aan de eenheid van al Gods kinderen!

Het t w e e d e, waartoe het volk geroepen werd, was het terugkeeren tot datgene wat van *den beginne was*. Het Woord vereenigde allen. Hun samenkomen als een eenig man was *een daad van gehoorzaamheid*. Eer zij nog het huis des Heeren bouwden, richtten zij de plaats van den eeredienst op. Want de aanbidding des Heeren nam in hun gedachten de eerste plaats in. En zij richtten het altaar niet willekeurig hier of daar op, maar wij lezen: "En zij vestigden het altaar op zijne stelling." Hoe licht hadden zij, omdat in Jeruzalem alles zoo in de war was, omdat er zulk een verwoesting heerschte, zich kunnen tevreden stellen met een eigen gekozen plaats, of meer dan één altaar kunnen oprichten. Maar zij vroegen in alles naar Gods Woord en naar het voorschrift des Heeren. - En moet dit ook niet bij ons zoo zijn? Eer wij bouwen aan het huis des Heeren, eer wij prediken, of anderen arbeid voor den Heer verrichten, moeten wij ons vergaderen rondom de tafel des Heeren. Dáár zijn wij in eendracht samen, en verheerlijken het geslachte Lam. En wij kiezen niet elk ons eigen altaar, of richten het op naar eigen gedachten, onder voorwendsel, dat de verdeeldheid zóó groot is, dat wij hierin wel vrij gelaten worden; neen, wij zoeken in Gods Woord naar het voorschrift voor de tafel des Heeren, en wij weten, dat er naar Gods gedachte maar ééne tafel is, waar uitdrukking wordt gegeven aan de eenheid der gansche Gemeente.

Behalve nu dat het volk uitdrukking gaf rondom het altaar aan de eenheid van het geheel, en er getuigenis aflegde van zich te laten leiden door Gods Geest, daar het in gehoorzaamheid en naar Gods Woord handelde, was het altaar ook een plaats der rust te midden van al de onrust rondom hen. "En zij vestigden het altaar op zijne stelling, maar ... met verschrikking, die over hen was vanwege de volken der landen, en zij offerden daarop brandofferden den Heer, brandofferden des morgens en des avonds." (Vs. 3.) Een verschrikking was over hen gekomen vanwege de volken der landen. Wat zouden zij doen? Terugkeeren? Den strijd aanbinden? Zij richtten het altaar op, aanbaden hun trouwen God, en vonden in Zijn tegenwoordigheid rust te midden van het dreigend gevaar! Dat altaar is niet voor de vijanden; het is voor hen alleen. Heerlijke gedachte voor het zwakke overblijfsel! Door het geloof verwezenlijkten zij de tegenwoordigheid des Heeren in hun midden. Waar het altaar was, woonde God.

Lezers! hebben wij de plaats gevonden, waar wij het verlossingslied met de verlostten kunnen zingen tot eer van den Verlosser? Waar de Heer Jezus het middelpunt der Zijnen is: Zijn kruis, Zijn Persoon? - Er is veel zelfverloochening voor noodig. Men moet er soms veel voor prijsgeven. Rondom ons zijn vele vijanden, en het altaar staat op de puinhoopen. Maar als het hart zich verootmoedigt over het verval; als het geloof niet slechts de weinigen, die terugkeeren tot hetgeen van den beginne is, maar het geheele volk des Heeren ziet; als het oog wordt afgericht van de omringende ellende om Hem te aanschouwen, die in de teekenen van

brood en wijn wordt afgebeeld, zoowel wat Zijn werk als wat Zijn Persoon aangaat, - dan *is er geen heerlijker plek op aarde*. Dáár wordt de ware eeredienst gevonden; dáár stort het hart zich in aanbidding uit voor den Heer; dáár is men vereenigd om de gedachtenis des Heeren te vieren; dáár denkt men niet aan terugkeer of strijd, maar geniet in stilheid de rust voor het hart, die het bewustzijn van de tegenwoordigheid des Heeren geeft! Moge de Heer allen, die deze plaats hebben gevonden en innemen, doen volharden totdat Hij komt, (1 Kor. 11 : 26.) en moge Hij nog veler oogen openen voor deze heerlijke waarheid!

Het was, zooals wij zeiden, de *zevende* maand, toen het volk uit alle richtingen naar Jeruzalem optrok.

Op den eersten dag dezer zevende maand was het feest van de nieuwe maan, het feest des geklanks, hetwelk door bazuingeschal werd ingewijd. (Lev. 23 : 24; Num. 10 : 10; Ps. 81 : 3.) Deze dag paste uitnemend bij den toestand van de uit de ballingschap teruggekeerden. Israël had eens door zijn eigen schuld alle zegeningen verloren, en het licht der heerlijkheid des Heeren, die door het volk had moeten worden weerkaatst, zooals de maan dit doet met de stralen der zon, was verdwenen. Doch zie, nu kwam de nieuwe maan, het beeld van het herstelde volk, weer te voorschijn. Wel was het nog niet de glans der volle maan, maar het eerste kwartier zou de toekomstige openbaring der heerlijkheid van het volk Gods doen veronderstellen. Had er een beter feest kunnen gekozen worden, dan dit eerste, hetwelk men te Jeruzalem vieren ging? Het was een dag der rust en der vreugde. (Lev. 23 : 24.) Van dezen eersten dag af stond het altaar opgericht op zijn standplaats, en werden er brandofferen, morgen- en avondofferen, op geofferd. (Vs. 6.) Er was geen sprake van het zondoffer, maar van het brandoffer, het ware beeld van den eeredienst. En het volk zou dit brandoffer gedurig brengen, zonder ophouden, tot de tempel gereed was. (Vs. 5.) Een heerlijk beeld voor onze dagen, die zooveel overeenstemming hebben met den tijd, waarover het boek Ezra handelt. Het volk Gods bezit een altaar, en door hetzelfde offeren wij Gode te allen tijde een offerande des lofs, dat is de vrucht der lippen, die Zijnen naam belijden, en wij zullen dit doen totdat de "heilige tempel in den Heer" door de komst des Heeren voltooid zal zijn. (Hebr. 13 : 10 en 15; Ef. 2 : 21; 1 Kor. 11 : 26.)

Op den vijftienden dag was het loofhuttenfeest. Merkwaardig, dat dit feest hier in Ezra onmiddellijk na het feest van de nieuwe maan wordt genoemd. (Vs. 4.) Tusschen deze beide was de groote verzoendag, waarop men zijn ziel verootmoedigen moest. In de toekomst van het overblijfsel van Israël zal deze groote verzoendag geenszins uitvallen. Er zal een groote rouwklage zijn onder alle geslachten. Het feest der loofhutten zal eerst gevierd worden na het ten volle vieren van den grooten verzoendag. (Zach. 12 : 10-14; 14 : 16.) Doch in het boek Ezra is dit anders. Het volk, dat teruggekeerd was, was reeds tot inkeer gekomen. Het ging terug, om den eeredienst te herstellen en den Messias te ontvangen. Van een verwerping van den Messias was dus nog geen sprake. Daarom wordt de dag der verootmoediging hier overgeslagen, en eenvoudig vermeld, dat het volk vol vreugde was. Op het loofhuttenfeest *moest* men namelijk vroolijk zijn. (Deut. 16 : 13-15.) En dit viel niet moeilijk, als men dacht aan den zwerftocht door de woestijn, en den intocht in Kanaän. Na veertig jaren van moeite en rondtrekken, waren zij in het land gekomen, hun door God geschonken, en konden, rustig en vredig onder hun wijnstok en vijgeboom gezeten, de vrucht van hun arbeid genieten. (Jozua 24 : 13.) Voorgescreven was dan ook, dat de Iraëlieten jaarlijks van den vijftienden der zevende maand al zeven dagen in loofhutten zouden wonen, om daar de trouw en goedheid des Heeren te gedenken, en vroolijk te zijn voor het aangezicht des Heeren. (Lev. 23 : 33-43.) Voor de eerste maal hebben zij dit feest gevierd onder Jozua. En in Neh. 8 : 18 lezen wij, dat zij het niet meer zoo gedaan hadden, zelfs niet in de dagen der vrome koningen van Israël, tot *op de dagen van Ezra*. Het gold hier toch in deze dagen van Ezra als het ware een wedergevonden Kanaän; het was alsof het volk, gelijk vroeger, het land der belofte was binnengetreden. - Voor de geloovigen onzer dagen is dit alles een heerlijk beeld van het

hemelsch standpunt, hetwelk wij innemen. In het begin is dit door de apostelen geopenbaard, en in den brief aan de Efeziërs bijv. vinden wij deze waarheid heerlijk ontvouwd, terwijl de geloovigen er groote blijdschap door gesmaakt hebben. Maar spoedig is het genot er van geweken, zoodat men zelfs zeggen kan, dat de geloovigen honderden jaren in geestelijke gevangenschap hebben gezocht. Hoe heerlijk echter, dat nu deze waarheid, met vele andere, die groote blijdschap aan de ziel geven, is wedergevonden! Evenals in Ezra's dagen kon dit evenwel alleen plaats vinden gepaard met de oprichting van het altaar; dat is met de verwezenlijking van den eeredienst. Bij den eeredienst toch behoort het verstaan van het hemelsch standpunt der geloovigen.

Voor Israël is het loofhutfest een flauw beeld van de heerlijke toekomst, die het volk wacht. Jozua, Zerubbabel en Ezra hebben het volk niet in de ware rust gebracht. (Hebr. 4 : 8.) Integendeel, door ongeloof verwierp het volk de rust, en Hem, die rust kwam brengen. In de dagen van den Heer Jezus wordt dan ook gesproken over de feesten der *Joden*, in plaats van over de feesten des *Heeren*. Gods Zoon werd verworpen door Israël, en de Heer Jezus ging niet op naar het loofhutfest. (Joh. 7 : 8.) Er was voor Hem geen rust, (Joh. 5 : 17.) en zoo kon er ook voor het volk geen rust zijn. Doch als de Heer zal wederkomen, zal de volle stroom der zegeningen uit het liefhebbend hart des Heeren over Israël kunnen worden uitgestort. Dan zal het gansche volk vroolijk zijn gelijk nooit te voren.

Voor ons is het loofhutfest een beeld van de rust in den hemel. Wij genieten die nu reeds op ons hemelsch standpunt, en danken God voor Zijn genade en trouw. Maar wat zal het zijn, als wij niet alleen, zooals nu, in de hemelsche gewesten zijn gezet *in* Christus, maar als wij worden opgenomen, den Heer te gemoet in de lucht, om dan altijd *met* Hem in de heerlijkheid te vertoeven! Nu reeds hebben wij rust voor het geweten, en rust voor de ziel, maar dan zullen we met ziel en lichaam in de volmaakte rust ingaan!

Bij de oprichting van het altaar op den eersten dag der zevende maand, verzamelde het volk zich *als één man*. (Vs. 1.) Hetzelfde vinden wij ook later, waar het het werk betreft. "In het tweede jaar hunner aankomst ten huize Gods te Jeruzalem, in de tweede maand, begonnen Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, en Jesua, de zoon van Jozadak, en de overige hunner broederen, de priesters en de Levieten, en allen, die uit de gevangenis te Jeruzalem gekomen waren, en zij stelden de Levieten, van twintig jaren oud en daarboven, om opzicht te nemen over het werk van des Heeren huis. Toen stond Jesua, zijne zonen en zijne broederen, en Kadmiël met zijne zonen, kinderen van Juda, als *één man*, om opzicht te hebben over degenen, die het werk deden aan het huis Gods, met de zonen van Hénadad, hunne zonen en hunne broederen, de Levieten." (Vs. 8 en 9.) Er was dus *eenheid* in het eeredienst plegen, en ook *eenheid* om naar Gods gedachten het werk des Heeren te behartigen. Er was niet de geringste oneenigheid in betrekking tot de inrichting van den dienst naar het Woord. Ook dit is een wedergevonden zegening. De brief aan de Efeziërs, die ons hemelsch standpunt in het licht stelt, onthult ons ook het karakter der gaven, door Christus aan Zijn Gemeente gegeven, en wijst ons aan, hoe deze moeten beoefend worden. (Ef. 4.)

Behalve het altaar en het loofhutfest, die ons spreken over onzen eeredienst en over ons hemelsch standpunt, vinden we ook nog genoemd de grondlegging des tempels.

Het was inderdaad voor de teruggekeerden niet voldoende, het altaar op te richten en vroolijk te zijn in den Heer, - ze moesten ook den bouw van het huis Gods van nieuws af voltooiën. Letten we er echter op, dat zij geen nieuw, geen ander huis moesten bouwen. Naar Gods gedachten was er maar één huis, één tempel. Deze tempel kan in verval raken, verwoest worden, - voor God echter was de herbouwde tempel niet een nieuwe, maar dezelfde met een verschillende heerlijkheid. Daarom wordt in Haggai van den ten tijde van Zerubbabel herbouwden tempel gezegd - "De laatste heerlijkheid *van dit huis*, (een zinspeling op den tempel in het duizendjarig rijk, dien de Heer met Zijn heerlijkheid vervullen zal,) zal grooter zijn dan de eerste." (Een zinspeling op den tempel van Salomo.) Toen de Heer Jezus op aarde

was, en de heerlijkheid des Heeren reeds lang het huis Gods verlaten had, sprak de Heer Jezus nog over *het huis* Zijns Vaders, en over *Zijn* huis. (Joh. 2 : 16; Matth. 21 : 12 en 13; Mark. 11 : 11; Luk. 19 : 45 en 46.) Dit is zeer belangrijk in betrekking tot de toepassing van het herbouwen van den tempel op hetgeen nu door de geloovigen in de vervallen Gemeente moet geschieden. Te midden van het verval der Christenheid zijn de geloovigen geroepen, het huis Gods te bouwen. Nu moet echter niemand meenen, dat wij een nieuw huis moeten oprichten. Er is maar één huis, het huis Gods, ééne Kerk van Christus. Christus Zelf is er hoeksteen van. En Hij Zelf bouwt Zijn Gemeente. Maar Hij heeft Zijn werk op aarde ook toevertrouwd aan de verantwoordelijkheid van den mensch. En in den loop der tijden heeft de mensch het huis verdorven, evenals de tempel te Jeruzalem. En nu is het de roeping der geloovigen, terug te keeren tot hetgeen van den beginne is. De Israëlieten moesten den grond van den tempel leggen als beschreven stond. Het geschiedde alles naar de instelling van David, den koning van Israël. (Vs. 10.)³ Zoo kan ook heden geen ander fundament gelegd worden dan hetgeen gelegd is: Jezus Christus. Als wijze bouwmeesters moeten wij daarop bouwen. Er is één huis; er is dus ook maar één fundament.

Het volk moest echter altijd bedenken, dat het in een tijd van verval leefde. De grond van den tempel des Heeren werd gelegd "naar de vergunning van Kores, koning van Perzië, aan hen." (Vs. 7.) Door hun eigen zonden waren zij in dezen treurigen toestand gekomen, en moesten zij dus nooit vergeten, dat zij zich in verval bevonden. De Makkabeërs vergaten dit, en de Joden ten tijde des Heeren Jezus riepen zelfs trotsch uit: "Wij zijn nooit iemands knechten, geweest!" O, het is zoo noodzakelijk, dat wij ons niet verheffen, maar erkennen, dat wij door onze zonden in zulk een treurigen toestand zijn geraakt!

Toen nu de grond van den tempel gelegd was, vierden de priesters en het gansche volk een feest van loven en danken. - Is dit niet van groot gewicht voor ons? Het altaar en de tempel spreken ons van Christus en Zijn werk, zoo onafscheidelijk aan elkaar verbonden. Nooit verandert de Heer in Zijn liefde; nooit in Zijn werk. En wij buigen ons dan ook aanbeddend voor Hem neder.

Doch wat werd nu gezien? Dat de ouden weenden en de jongen juichten! Het is echter goed, op te merken, dat zij niet weenden over de grondlegging, maar over het huis. "Velen," zoo lezen we, "die het eerste huis gezien hadden, dit huis in zijn grondlegging voor hunne oogen ziende, weenden met luider stem." (Vs. 12.) Zij konden uit de grondlegging opmaken, hoe dit huis worden zou. Zooveel minder in uiterlijke schoonheid. Opmerkelijk is het, dat God dit weenen niet afkeurt. Ongeveer honderd jaar later, als het volk onder Nehemia is samengekomen tot feestviering, om zich te verheugen over al het goede, dat God heeft gewerkt, worden zij vermaand *niet* te weenen. Want bij het aanschouwen van hetgeen God is en doet, moest het geloof zich boven de omstandigheden verheffen, en de blijdschap des Heeren hunne sterkte zijn. (Neh. 8 : 11.) Maar hier ging het om iets anders. Hier werd het oog gericht op het huis. En dan is er oorzaak tot weenen. Want dan zien we, hoe het schoone, door God gemaakt, door onze zonden bedorven is.

Hoe leerrijk is dit alles voor ons! Weenen wij, evenals de ouden in Ezra's dagen, over den treurigen toestand van verval, die er is? O, mocht het meer gevoeld worden, dat de heerlijke eerste openbaring der eenheid ontbreekt, dat de volle ontplooiing der gaven en krachten, zooals in den beginne, wordt gemist! Dan zouden we ons meer verootmoedigen. Doch ook:

³ Hier vinden we dus niet een teruggaan tot Mozes, maar tot David. Dit kon hier ook niet anders. Want het ging hier om het huis. Ten tijde van Mozes woonde Jehovah in den tabernakel; het huis was er nog niet. Ging het om de offerande, dan was het Mozes, die aanwijzing deed; ging het om het huis, dan was het naar de instelling van David. Het is wel waar, dat Salomo pas het huis gebouwd heeft, maar de voorbereiding was door David geschied, die aan zijn zoon Salomo overgaf alles wat hem door den Geest (1 Kron. 28 : 12.) en door geschrift van de hand des Heeren was te verstaan gegeven. (1 Kron. 28 : 19.) Welk een zekerheid voor de teruggekeerde Joden! Lettende op de voorschriften, die *de Heer Zelf* gegeven had, konden zij zich niet vergissen.

als we zagen op de grondlegging, zouden we ons meer verheugen. Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde, en tot in eeuwigheid. En tot de heerlijkheid van Zijn werk en Persoon teruggekeerd, mogen wij ons verheugen met groote blijdschap!

Ezra IV. - Tegenstand.

Het teruggekeerde volk des Heeren had zich tot nu toe trouw getoond in het getuigenis voor den Heer, en de Heer had het bijgestaan en bemoedigd. Doch dat was niet naar den zin van den vijand. Deze wil altijd het volk Gods schade doen. En hij kan niet verdragen, dat het werk des Heeren in deze wereld zijn loop heeft en gedijt. Zoodra hij bemerkt, dat dit het geval is, zoekt hij het te verderven. Daartoe heeft hij allerlei middelen. Hier gebruikte hij de "wederpartijders van Juda en Benjamin". Deze wederpartijders of tegenstanders behoorden tot de volkeren, die de koningen van Assyrië na hun onderwerping pleegden weg te voeren naar andere streken. De politiek van Salmaneser (2 Kon. 17 : 6.) werd door Esar-Haddon, den koning van Assur, (Ezra 4 : 2.) den zoon van Sanherib, gevolgd. Hij verving namelijk de stammen Israëls, die hij in gevangenschap wegvoerde, door volken uit andere landen, en liet ze wonen in de steden van Samarië, in het westelijk van den Eufraat gelegen gebied. (Ezra 4 : 10.) In 2 Kon. 17 : 24-41 lezen wij een en ander over den godsdienstigen toestand dezer volken. Zij vreesden den Heer, en zij vreesden den Heer niet. Zij dienden de afgoden en bogen zich tegelijkertijd voor Jehova; maar daarin dienden zij dus Jehova niet, want het was tegen de inzettingen des Heeren, zich voor de afgoden neer te buigen. Een vermenging dus van den afgodendienst met den dienst des Heeren.

Deze vermenging doet ons denken aan die, welke in onze dagen in de Christenheid gevonden wordt, onder welken vorm dan ook: van den Roomschen Maria-dienst en den Griekschen beeldendienst, tot zelfs onder het Protestantisme, waar de aanbidding van den waren God wordt vermengd met de duisternis dezer wereld.

Deze menschen nu, ontsproten uit een vermenging van den afgodendienst met den dienst des Heeren, boden zich aan, om met het volk van Juda en Benjamin te bouwen tot eer van God. Dit was een groot gevaar. Als de vijand zich als vriend voordoet, moet men bijzonder waakzaam en op zijn hoede zijn. Hij tracht altijd door list ons te overwinnen. En gelukt dit niet, dan vertoont hij zich in zijn ware gedaante, en gebruikt geweld. Dit zijn de twee gestalten, waarin de duivel altijd Gods volk belaagt: als engel des lichts of als een brullende leeuw. Het tweede beneemt licht den moed, maar het eerste is het gevaarlijkst. Van alles tracht de duivel, die een langdurige ervaring heeft, partij te trekken. Hij werkt in de zonen der ongehoorzaamheid, (Ef. 2 : 2.) onverschillig of zij arbeiders of koningen, godloochenaars of godsdienstigen zijn. Als hij zijn doel maar bereikt: afbreuk doen aan het werk Gods, en de zielen verderven.

Wat deden deze menschen zich mooi voor! "Laat ons met ulieden bouwen," zoo spraken zij, "want wij zullen uwen God zoeken, gelijk gijlieden; ook hebben wij Hem geofferd sinds de dagen van Esar-Haddon, den koning van Assur, die ons herwaarts heeft doen optrekken." Het waren dus geen godsdienstloozen. Wilden zij niet Israëls God zoeken! Hadden zij niet den God Israëls geofferd jaren lang? Het was wel blijkbaar *hun* God niet, want zij spreken over uw God; maar toch hadden ze Hem getracht te dienen, en wilden ze Hem verder dienen! We moeten er wel op letten, dat zij niet over den eeredienst spraken; over het altaar. Daarom ging het hun niet. Zij hadden de priesters des Heeren niet noodig; ze hadden zelf priesters. Het ging hun om het medebouwen, en om dit mogelijk te maken, wezen ze op hun godsdienst, die toch niet zooveel verschilde, huns inziens, van dien van Juda en Benjamin.

Welke ernstige lessen liggen hierin voor ons opgesloten! Deze menschen hadden een schoonen schijn. Maar in waarheid konden ze *wederpartijders* worden genoemd. Toen zij *hoorden*, dat de kinderen der gevangenis den Heere, den God Israëls, een tempel bouwden, kwamen zij met schoone woorden tot hen, maar in werkelijkheid met het doel om tegen te werken.

Is het niet ook in onze dagen zoo? De wereld let op al ons doen en laten. Soms moge het schijnen, of ze ons niet opmerkt, maar het is niet zoo; telkens blijkt, dat ze òf op ons wijst, als

we ontrouw zijn, om ons als huichelaars te brandmerken, òf tracht, ons van den rechten weg af te brengen. Wat hebben de vijanden des Heeren gelasterd, toen David tot een val kwam! (2 Sam. 12:14.) Hier was het echter wat goeds, dat ze van de Joden hoorden: deze bouwden het huis des Heeren. Gelukkig, als de wereld over ons geen kwaad kan zeggen, maar wat goeds aangaande ons hoort. Doch juist dan is er gevaar voor ons. Zie maar, hoe de vijand in dit goede aanleiding vindt om een strik te spannen voor het volk. Waren de *Heidenen* gekomen, het gevaar zou niet zoo groot geweest zijn. Maar *deze* menschen? Spraken ze niet over Israëls God, en over het dienen van dien God? En zou men dan dezulken afwijzen, die wenschten mede te bouwen?

Hoe menigmaal wordt het ook in onze dagen gehoord van de zijde van godsdienstigen: "Laat ons samen bouwen!" Zij verwerpen wel den Bijbel; zij verkondigen wel menigmaal openlijk hun ongeloofs-theorieën; maar zij hebben toch ook eeredienst; zij kunnen heerlijk spreken over God en Zijn wil, over Jezus en Zijn navolging. Waarom zou men met dezulken niet samen arbeiden in de dingen des Heeren? Er zijn toch wel punten van overeenstemming!

De teruggekeerden uit Babel waren waakzaam en getrouw tegenover deze schijnbare belangstellenden. "Zerubbabel en Jesua en de overige hoofden der vaders van Israël zeiden tot hen: "Het betaamt niet, dat gijlieden en wij onzen God een huis bouwen; maar wij alleen zullen het den Heer, den God Israëls, bouwen, gelijk als de koning Kores, koning van Perzië, ons geboden heeft." Het was geen geestelijke hoogmoed, die hen aldus deed spreken, want zij erkennen hun afhankelijkheid van den koning van Perzië, als een gevolg van hun ontrouw. Maar zij hadden verstaan, dat Israëls God *hun* God was; dat deze menschen dien God niet toebehoorden; en dat *zij alleen* in het werk Gods konden werkzaam zijn, omdat elke samenwerking met deze godsdienstige mannen, die in den grond der zaak toch vijanden waren van Jehova en Zijn werk, ongeoorloofd was. Al woonden zij onder deze volkeren, en al bewezen zij de verschuldigde eer aan de over hen gestelde Overheid, van elke *verbinding* of *vermenging* in den dienst des Heeren hielden zij zich verre.

Zijn wij ook zoo trouw? Met alle ware geloovigen hebben wij één leven, één roeping, één doel. Indien zij vasthouden aan de grondwaarheden des Christendoms, en een goede gezindheid openbaren, kunnen wij samen het werk des Heeren arbeiden; aan het huis Gods bouwen door woord en geschrift. Maar van de *wereld* moeten we ons gescheiden houden. En nu valt dit niet moeilijk, als het geldt de godloochenaars, de openbare vijanden. Maar wel als de "godsdienstigen" willen medewerken, en zij, heel vriendelijk, zichzelf komen aanbieden. Niet altijd zal er natuurlijk bij deze personen zelf, zooals hier bij de vijanden der teruggekeerde Joden, vijandschap en bedrog zijn. Maar toch moeten we tegenover deze allen elke verbinding of vermenging in den dienst des Heeren met beslistheid afwijzen. De vraag is, of iemand waarlijk den Heer toebehoort. Men kan zich niet buigen voor eigen goden, en tegelijkertijd den Heer dienen. O, er zijn zoo velen in onze dagen, die dit willen! Zelfs mannen, die in de Christelijke Kerk voorgangers zijn, en die vrome dingen kunnen zeggen, spreken onder elkander, of ook openlijk als het te pas komt, hun vijandschap uit tegen den Heer, zooals Hij ons in Zijn Woord is geopenbaard. En nochtans zijn er geloovigen, ook geloovige voorgangers, die met dezulken samenwerken; zich met hen in één kerk bevinden, en met hen het werk Gods willen verrichten. Is dit niet treurig? Heeft niet juist de godsdienstige wereld Jezus aan het kruis genageld? Het is voor ons, geloovigen, zoo noodig te bedenken, dat de goede werken *in Christus* zijn voorbereid. (Ef. 2 10.) Christus is dus ons Voorbeeld; Hij, die in Joh. 17 : 18 Zelf zegt: "Gelijk Gij mij gezonden hebt in de wereld, zoo heb ik ook hen in de wereld gezonden." *In* de wereld; maar niet *van* de wereld. Met Zijn gansche hart gaf Hij Zich aan het werk. Welk een toewijding aan Zijn Zender! Welk een ontferming voor de scharen, en hartelijke deelneming in elken toestand van nood! Maar ook - welk een besliste afzondering! Neen, geen samenwerken met de farizeën en schriftgeleerden. Eenvoudige visschers koos Hij Zich tot medewerkers. Mannen niet in tel of aanzien, maar

mannen, die één en hetzelfde doel hadden: Gods eere en de redding der zielen. Laat ons dan dit voorbeeld volgen, en elke vermenging met deze wereld in de dingen Gods vermijden en afwijzen. Het moge hun misschien onbegrijpelijk zijn en tot openbaring van boosheid brengen, wij hebben slechts te vragen, in navolging van Christus, wat de wil van God is; welke opdracht ons gegeven is. O, mocht deze gezindheid, den wil des Heeren te doen, toch meer en meer bij de geloovigen gevonden worden! Al kost het ook verachting en tegenstand!

Ezra V. – Opwekking tot den arbeid.

Zoo bleef dan de arbeid liggen. "Evenwel maakte het volk des lands de handen des volks van Juda slap, en verhinderde hen in het bouwen. En zij huurden tegen hen raadslieden, om hun raad te vernietigen, al de dagen van Kores, koning van Perzië, tot aan het koninkrijk van Darius, den koning van Perzië. En onder het koninkrijk van Ahasvéros, in het begin zijns koninkrijks, schreven zij een aanklacht tegen de inwoners van Juda en Jeruzalem." Aldus lezen we aan het slot van het vierde hoofdstuk. Toen de Joden Gods wil deden, en weigerden samen te werken met den vijand, schroomden dezelfde lieden, die eerst zoo vroom spraken, niet om te trachten alles af te breken, wat de Joden ondernamen. Hun ware karakter werd thans openbaar. Van Kores tot Darius toe zochten deze menschen het volk der Joden te verderven. Ahasvéros (Cambyses) was degene, die Kores opvolgde. Zijn regeering duurde zeven jaar en begon zeven jaar na den terugkeer der Joden. Diens opvolger, Arthasasta, bijgenaamd de *valsche* Smerdis, regeerde slechts één jaar, zoodat wij aan het eind van ons hoofdstuk vijftien jaren tellen na den terugkeer uit de ballingschap. Is het niet opmerkelijk, dat Arthasasta, (Smerdis,) die hoorde naar de valsche aanklacht der wederpartijders van de Joden, slechts één jaar regeerde, terwijl Darius, (Hystaspus,) die de Joden zeer genegen bleek te zijn, met een regeering van zeven en dertig jaar werd gezegend? Zoo waakte God over Zijn volk. En de teruggekeerden hadden dit moeten gelooven. Al werden er raadslieden tegen hen gehoord, al diende men valsche aanklachten tegen hen in bij een bedriegelijk vorst, zoodat men niets dan tegenstand te verwachten had, - stond God niet boven alles? Toen de vijand verscheen als een slang, als een engel des lichts, hadden zij zijn listen opgemerkt en weerstaan. Maar nu hij kwam als een brullende leeuw, lieten zij zich door hem vangen. Zij werden verschrikt en ontmoedigd; en zij vergaten, dat de grootste tegenstander een overwonnen vijand is voor Jehovah. Het is waar, de vijanden waren valsch en sterk. Zij spreken in den brief geen woord over den tempel, maar slechts over de stad. Want hun doel was, de vereeniging van Gods volk te verhinderen; en de vorst zou het meest naar hen luisteren, als er gewezen werd op de stad, die altijd oproerig was gebleken. De vijand ziet niet op een leugen, als hij zijn doel bereiken kan. En als het bereikt is, en het antwoord des konings is ingekomen, gaan de wederpartijders in haast naar Jeruzalem tot de Joden, en beletten hen met den sterken arm en met geweld. Het is dus zeker wel te begrijpen, dat *het werk* toen *ophield*. Zij stonden tegenover een vijand, die voor niets terugdeinsde; die niets onbeproofd liet; die groote macht had. - Maar was de Heer niet machtiger dan deze listige vijand? Kon Hij het hart des konings niet omkeeren, of een anderen koning geven, - gelijk trouwens ook geschied is? Was een bevel des Heeren om te bouwen niet meer dan het bevel des konings? Ze hadden in Gods kracht moeten voortgaan, en zich niet moeten laten ontmoedigen.

Ook bij ons ontstaat zoo licht verflauwing en vrees. Ging het niet bij de Hebreërs ook zoo, toen de vervolging wat lang duurde? O, de vijanden zijn soms zoo godsdienstig! Denk aan het vrome Rome, dat eenige eeuwen geleden de ware geloovigen te vuur en te zwaard vervolgde, en ze mèt den Bijbel wilde uitroeien. Zulke vijanden zijn er ook thans nog. Wat zullen we nu? Eindigen met het bevel des Heeren op te volgen, als hun aanslagen verdubbelen? "Richt weder op de slappe handen en de matte knieën!" (Hebr. 12 : 12.) "Weest standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk des Heeren!" (1 Kor. 15 : 58.) "Staat vast in éénen Geest, met één gemoed medestrijdende met het geloof des Evangelies; en laat u in niets verschrikken door de tegenstanders!" (Fil. 1 : 27 en 28.) De Heer beware ons voor elk samenwerken in de dingen des Heeren met de vijanden van het werk Gods, in welke gedaante zij zich ook vertoonen. Maar Hij beware ons ook voor alle zwakheid des geloofs, en geve, dat wij ons door hen niet laten verdringen van Zijn arbeidsveld. Ja, Hij schenke ons genade om

persoonlijk en gemeenschappelijk waakzaam en moedig te zijn, opdat we in 's Heeren kracht het ons toebetrouwde bewaren en bevorderen!

Doen we dit niet, dan komen wij van het een tot het ander. We zien dit zoo treffend bij de teruggekeerde Joden. De zwakheid des geloofs deed het werk ophouden. Maar daarbij bleef het niet. Verslapping heeft altijd afwijking ten gevolge. Het eindigen met het bouwen van het huis des Heeren, moest noodzakelijkerwijs ten gevolge hebben het bouwen van iets anders. Want dit kenmerkt den mensch te allen tijde, dat hij iets bouwen, iets werken wil. Besteedt hij nu zijn krachten niet in den dienst des Heeren, dan wijdt hij ze aan iets anders. We lezen dan ook in Haggai 1 : 4 en 9 omtrent dezen zelfden tijd: "Zij bouwden elk aan zijn eigen huis." Waar was nu de eenheid van Ezra 3 : 1? Toen waren ze als een eenig man samen bezig. Hier stond ieder op zichzelf; ieder bouwde voor zichzelf. Hoe snel kan het toch achteruitgaan! Doch er was nog meer. Niet alleen hielden zij op met het bouwen van het huis des Heeren, en bouwden zij elk aan zijn eigen huis, maar zij woonden ook in gewelfde huizen. (Haggai 1 : 4.) Verslapping werd gevolgd door zelfzucht en wereldschgezindheid. Terwijl het huis des Heeren woest lag, dachten zij aan zichzelf, en maakten het zich zoo aangenaam mogelijk in deze wereld, zonder te denken aan den toestand van Gods tempel.

Zoo gaat het altijd. Het hart kan maar met één ding volkomen vervuld zijn. Zijn het niet de dingen des hemels, die ons hart vervullen, dan nemen de dingen der aarde of der wereld er een plaats in. Daarom vermaant ons de apostel: "Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn." (Kol. 3 : 2.)

Wijkt uit mijn oog, gij aardsche dingen!
Straks neem 'k mijn vlucht tot hooger kringen
En jubel dan met hemellingen
Tot Jezus' eer!

Is hetzelfde, wat hier met het overblijfsel van Israël geschiedde, niet ook in de Gemeente van Christus gevonden? Is men niet opgehouden met bouwen aan het huis des Heeren, terwijl elk zijn eigen huis bouwde? In het begin eenheid, ook in den ijver om 's Heeren huis te bouwen. Maar - hoe is de toestand veranderd! En later, toen de Heer veler oogen opende voor het verval der Gemeente, welk een vernieuwde ijver om 's Heeren huis te bouwen! Maar nu - hoeveel zelfzucht en wereldschgezindheid!

Doch zijn wij ontrouw, God is getrouw. (2 Tim. 2: 13.) Getrouw in het oordeelen van het kwaad; maar getrouw ook in het vervullen van Zijn beloften. Hij verlaat de Zijnen niet, hoe ze ook soms van Hem afwijken.

"Het woord des Heeren geschiedde door den profeet Haggai," lezen we. Trouwe God! Hij komt tot Zijn volk om het te bestraffen; om het mede te deelen, wat de oorzaak is van den gesloten hemel; maar ook om het op te wekken, weer een begin te maken met het bouwen van het huis Gods. En Hij voegt er de heerlijke woorden aan toe: "Ik ben met ulieden." (Haggai 1 : 13.)

En zie, dat woord vond weerklank in de harten van de hoofden des volks en van het volk zelf. En zij begonnen te bouwen het huis Gods, die te Jeruzalem woont.

Geloovige lezer! heeft dit woord des Heeren reeds weerklank gevonden in uw hart? Hebt gij meer aan uzelf en aan de dingen hier beneden gedacht, dan aan het werk des Heeren? "Ik ben met u," zegt de Heer. "Met het Woord en met Mijnen Geest ben Ik in het midden van u, vreest niet." (Haggai 2 : 5 en 6.) Hoe heerlijk! De Heer verandert nooit. "Waar twee of drie in Mijnen naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen." (Matth. 18 : 20.) Maar genieten we van deze vertroostende en bemoedigende waarheid? Is Gods Woord onze vraagbaak en ons richtsnoer? Is de Heilige Geest onze leidsman, die ons in al de waarheid leidt, en in Wiens kracht wij getuigen? Laat toch de dingen des Heeren een *eerste* plaats hebben in ons hart!

Haggai en Zacharia werden door Jehovah, den Eeuwige Getrouwe, gebruikt, om het volk tot zijn plicht te brengen; om het wakker te schudden. In tijden van verval heeft God altijd enkele getrouwen, die voor Zijn woord en naam opkomen, en anderen aanvuren en opwekken.

De vijand verandert wel niet. "Wie heeft ulieden bevel gegeven, dit huis te bouwen?" zeggen zij. Maar het volk is nu teruggekeerd tot den Heer. De zwakheid des geloofs heeft plaats gemaakt voor kracht. "Wij zijn knechten van den God des hemels en der aarde, en bouwen dit huis," zoo luidt het schoone antwoord. Nu geen moedeloosheid, geen angst meer. Nu de kracht Gods, die in den zwakke werkt. Toch waren de omstandigheden niet anders dan voorheen, want het gunstige antwoord van Darius was nog niet ingekomen. Ook waren zij niet sterker dan vroeger, zoodat zij beter opgewassen zouden zijn tegen den vijand. Neen, maar het geloof sterkt zich in God. En dat geloof hadden ze eertijds verloren, en nu weer teruggevonden. De Heer had gesproken. En dát was hun kracht.

O, dat wij luisteren, als God Zijn dienaren tot ons zendt, en ons aanmoedigt, getrouw voor Hem te zijn!

Hoe schoon is het voorts op te merken, welk een goede gezindheid des harten weer bij het volk gevonden wordt, als het heeft geluisterd naar des Heeren woord! Alle zelfzucht is verdwenen; er is ijver voor het huis des Heeren; en er is ook een geest van ootmoed. Zij zeggen: "Onze vaders hebben den God des hemels vertoornd, maar Hij heeft Zich over ons ontfermd." Zij stellen zich dus op den grondslag van genade. Verdient hebben zij niets; alles verbeurd; maar God is genadig. En al wat zij vroeger door hun ontrouw hadden verloren, had God in Zijn genade aan dit overblijfsel teruggegeven.

Deze gezindheid is Gode welgevallig. Moge ze ook in onze harten gevonden worden! Wat hebben wij veel verloren door eigen schuld en ontrouw; maar ook: wat geeft de Heer veel terug van hetgeen in den beginne was, aan hen, die in Zijn waarheid willen wandelen. Het verstaan van de eenheid des lichaams, van de tafel des Heeren, van de verwachting van 's Heeren wederkomst tot opneming der geloovigen, van de toekomstige heerlijkheid van Christus op aarde, wanneer de Gemeente met Hem zal openbaar worden in heerlijkheid, - van deze en meer andere waarheden, die ons als het ware zijn teruggegeven na langen tijd als verborgen te zijn geweest. En wat zullen wij er nu mee doen? Laat ons dit ernstig voor den Heer onderzoeken!

Het moet ons wel treffen, hoe weinigen vooraan stonden in getrouwheid onder de duizenden. Twee profeten: Haggai en Zacharia; één landvoogd: Zerubbabel; en één hoogepriester: Josua. Welk een zwakheid! Maar hoe komt aldus te meer Gods genade uit. Het is ook thans zoo. We leven in dagen van kleine kracht. Het werk is zoo groot; maar hoe weinige getrouwen zijn er. O, dat we dan ons gebed verdubbelen om getrouwe mannen, die, niettegenstaande hun zwakheid, een hart hebben voor den Heer en Zijn werk, en die de geloovigen willen leiden in 's Heeren wegen! "Bidt dan den Heer des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstoote!" Er is behoefte aan mannen des gebeds; aan mannen, die zichzelf vergeten om het heil van zondaren te zoeken; aan mannen, die de waarheid handhaven, voor de waarheid pal staan, en haar voorhouden aan Gods kinderen, niettegenstaande alle tegenkanting van de zijde der godsdienstige wereld.

Woon, o Heiland! in ons midden.
Leer ons strijden, leer ons bidden.

Ezra VI. - De tempel: zijn bouw, zijn voltooiing, zijn inwijding; en de viering van het pascha.

Alvorens we ons bezighouden met het gedeelte van ons boek, waaruit we nu weer een hoofdstuk zullen overdenken, willen we eerst stilstaan bij den tempel zelf, en bij hetgeen deze ons voorstelt.

In de eerste plaats was de tempel te Jeruzalem *de woning van God*. Jehovah woonde in den tempel tusschen de cherubijnen der heerlijkheid in het midden van Zijn volk. In Ps. 132 : 13-14 lezen we: "Want de Heer heeft Sion verkoren; Hij heeft het begeerd tot Zijn woonplaats, zeggende: Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid; hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd." Israël heeft zich echter der tegenwoordigheid des Heeren onwaardig gemaakt, en Hem genoodzaakt, Zijn heiligdom te verlaten. Doch dit zal niet voor altijd zijn. We hebben te voren al opgemerkt, dat de Schrift maar één huis kent, en zoo zal dan de wensch van het hart van God vervuld worden in het Koninkrijk van Christus, waar Hij tot in eeuwigheid, dat is den ganschen tijd dier duizend jaren, Zijn rust vinden zal te Sion, de plaats, die Hij heeft begeerd. Daarvan spreekt ook de profetie van Haggai, die over de toekomst zegt: "De laatste heerlijkheid van dit huis zal grooter zijn dan de eerste, zegt de Heere der heirscharen; en in deze plaats zal Ik vrede geven." (Hagg. 2 : 10.) Die tijd moet nog komen. En dan zal Gods heerlijkheid verbonden zijn met Zijn volk, en zal Hij rust genieten in Zijn huis. Heerlijk vooruitzicht voor het Joodsche volk! Helaas, dat volk zelf denkt er thans niet aan.

De tempel was voorts het *middelpunt van den eeredienst*. Daar was het altaar; daar was het verzoendeksel; daar werden de offerdieren geslacht, wier bloed gesprengd werd voor het aangezicht van God; daar was de plaats der aanbidding. Het is wel waar, dat de toegang tot God gesloten bleef, maar de priesterschaar, in 't bijzonder de hogepriester, die Christus voorstelde, met de offers, die van Hem spraken, waren de middelen door welke het volk tot God kon naderen. De rechtstreeksche weg tot God was wel niet geopend; dit kon alleen door den Persoon en het werk van Christus tot stand komen; maar er was toch een plaats van aanbidding door hetgeen op Christus zag. - Hoe heerlijk is het deel van ons, die achter het kruis staan, en die de vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus! (Hebr. 10 : 19.) Wij mogen eeredienst plegen door den Geest van God. (Fil. 3 : 3.) Als voorbeeld stelt de tempel met de aangebouwde zijkamers der priesters (1 Kor. 6 : 5-10.) ons voor: het *Vaderhuis met de vele woningen*. (Joh. 14 : 2.) Zooals we gezien hebben, was de tempel de woonplaats van God. Maar zij, die Hem toebehooren, wonen bij Hem. Dat waren in Israël de priesters, die de geloovigen voorstellen. Wel mochten de priesters niet in het heilige der heiligen ingaan, maar zij woonden toch met God in hetzelfde huis. Zoo zal het ook in den hemel zijn. Allen, die in Jezus gelooven, zullen daar eeuwig wonen in het huis des Vaders. Als kinderen Gods behooren zij in het huis des Vaders. En in dat huis zijn vele woningen. Welk een heerlijk vooruitzicht! Kon reeds de geloovige des Ouden Testaments de liefelijkheid van de woningen des Heeren prijzen, (Ps. 84.) hoeveel te meer kunnen wij ons verlustigen in hetgeen ons in den hemel wacht. En wat zal het wezen, daar in werkelijkheid te zijn! Verzadiging van vreugde zullen wij daar genieten voor Gods aangezicht.

De tempel te Jeruzalem stelt ons ook *Christus* voor, toen Hij wandelde hier op aarde. Hij was, hoe diep Zijn vernedering ook zijn mocht, het ware heiligdom des Heeren, over Wien de Vader waakte, en in Wien Hij woonde. Noemde Hijzelf Zijn lichaam niet een tempel? In Joh. 14 : 10 zegt Hij: "Geloof niet, dat Ik in den Vader ben en de Vader in Mij is?" En verder: "De Vader, die in Mij blijft." Het is dus geen wonder, dat de tempel heerlijk moest zijn. Hoe zou hij anders een voorstelling kunnen zijn van den heerlijken Persoon van Jezus? Dat kostbaar geheel, zooals het daar stond, gebouwd van volkomen vierkante steenen, kostbaar hout, en met goud overtoegen, bepaalt onze gedachten bij de volmaaktheid, heerlijkheid en

heiligheid van Zijn gezegenden Persoon. Het doet ons goed, dat hier in Ezra, hoewel alles veel minder was dan bij Salomo, toch over dezelfde volmaaktheid gesproken wordt.

Eindelijk stelt de tempel ons *de Gemeente* voor. Thans het huis Gods op aarde. Dat wordt door den Apostel Petrus een geestelijk huis genoemd, gebouwd uit levende steenen. Om tot dat geestelijk huis te behooren, en als levende steen in dat gebouw ingevoegd te worden, moet men tot Christus komen. Tot Wien - dat is tot Christus - "komende!" (1 Petr. 2 : 4.) Hij is de uiterste hoeksteen, het fundament. En de steenen moeten met het fundament vereenigd worden, zoodat het één geheel wordt. Het is onmogelijk, zonder Christus tot dat geestelijk huis te behooren. Men mag lid zijn of worden van het een of ander genootschap, maar daardoor maakt men alleen een gedeelte uit van een menschelijk bouwsel. Men moet Christus hebben. De steenen, door God gebruikt tot het geestelijk huis, komen één voor één tot Christus. In Efeze 2 : 21 lezen we, dat het gansche gebouw, in Christus wel te zamen gevoegd, opwast tot een heiligen tempel in den Heer, "in Wien ook gij mede opgebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest." Welk een schoon, Goddelijk schoon gebouw is dat! Het is Gods werk! Daarvan is Hij de Ontwerper en de Bouwmeester. Welk een genade, van dat gebouw een levende steen te zijn!

Zooals het echter met alle dingen is, die God aan de handen der menschen heeft toevertrouwd, zoo is het ook hier. Dat schoone gebouw is door den mensch bedorven. Niet allen hebben gedaan, zooals de Apostel Paulus. Hij, als medearbeider van God, bracht alleen in dat huis "goud, zilver en kostelijke steenen." (1 Kor. 3 : 12.) Maar er werd ook door anderen (en dat gaat altijd, helaas! nog voort!) ingebracht "hout, hooi en stoppelen." Het huis is gelijk geworden aan "een groot huis, waarin niet alleen zijn gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden; sommige tot eer, maar sommige tot oneer." (2 Tim. 2: 20.) Hoe droevig! Dat is het aanzien, 't welk op dit oogenblik het huis Gods op aarde heeft. Zoo moest het niet zijn; maar zoo is het geworden. Nu kan niemand zich daaraan onttrekken. Christenen en naam-Christenen hebben in dit huis hun plaats. Alleen voor de eersten heeft God een weg geopend om Hem welbehagelijk te kunnen dienen. In 2 Tim. 2 : 21 zegt Hij: "Reinig uzelf van de vaten tot oneer," dat is: zonder u van hen af. En in vers 22: "Voeg u bij hen, die den Heer aanroepen uit een rein hart."

Laat ons nu nog enkele oogenblikken met elkander spreken over het gedeelte van het boek Ezra, dat we vóór ons hebben.

Koning Darius geeft bevel, te zoeken naar het bevelschrift, dat zestien jaar te voren door Kores uitgevaardigd was in betrekking tot het huis Gods te Jeruzalem. "Des konings hart is in de hand des Heeren als waterbeken; Hij neigt het tot al wat Hij wil." (Spr. 21 : 1.) Zoo was het toen. En zoo is het nu. Hoe heerlijk ervaren wij dat ook in onze dagen!

Men gaat aan het zoeken, en in het landschap Medië, in den burcht, vinden zij een rol, waarop geschreven staat: "Gedachtenis." Hebben wij hier met een toeval te doen? O neen; de geloovige lezer weet wel beter! Het volk des Heeren, en al hun belangen, zijn niet overgegeven aan het toeval of aan het noodlot. God bestuurt alle dingen. De rol was niet in Babel, maar in Medië. Alleen Goddelijke tusschenkomst deed de rol vinden. Die wonderbaar groote God, die het gansche heelal bestuurt, die al die duizenden hemelbollen hun eigen baan wijst, kan Zich ook bezighouden met een onnoozele rol papier; een geschrift, dat in zestien jaar door niemand is aangezien. Zóó is God. Hij is groot, en wij begrijpen Hem niet. Hij is groot, ook in het kleine. Maar het gaat om Zijn volk, en het gaat om Zijn huis. De geloovigen, met al hun belangen, zijn in 's Heeren hand. En wat meer zegt: zij hebben een plaats in Zijn hart. Het is mogelijk, dat Hij voor korten tijd het kwaad over hen moet toelaten. Maar zoodra het kan, snelt Hij hen ter hulp, en strekt Zijn zegenende hand over hen uit. O, mochten onze harten meer in Hem rusten! Er kunnen tijden zijn, waarin het schijnt, of alles tegen ons is, maar in werkelijkheid is God voor ons. Dat ondervonden ook de Joden. Terwijl zij in

Jeruzalem, omringd door vijanden, in afwachting waren van hetgeen er geschieden zou, is God in Babel bezig, het hart van een koning te bewerken om Zijn volk voort te helpen. En het middel, dat Hij daarvoor gebruikt, is *een papieren rol!*

Koning Darius gaat niet zoo ver als Nebukadnézar, die het uitsprak, dat de Allerhoogste heerscht over de koninkrijken der menschen; ofschoon hij toch den God des hemels en den tempel als Gods huis te Jeruzalem erkent. Ook maakt hij een fout in de opgave der maten; hij houdt geen rekening met de symbolische getallen van den oorspronkelijken tempel. (1 Kon. 6 : 2.)

Maar het is duidelijk uit alles, dat hij door God bewerkt wordt. Hij geeft veel meer, dan het volk had kunnen verwachten. Niet alleen geeft hij toestemming voor den bouw van het huis des Heeren, maar geld en goed, en al wat er noodig is. Hoe beschamend voor den vijand; hoe bemoedigend voor het volk!

Dan is het opmerkelijk, wat den koning tot dit alles beweegt. "Laat dat werk voorspoediglijk voortgaan," zegt hij, "opdat zij offeranden van liefelijken reuk aan den God des hemels offeren, *en bidden voor het leven des konings en zijner kinderen.*" Die ellendige, verachte, miskende Joden worden voorbidders voor den machtigen koning en zijn geslacht! En is het nu niet treffend, dat hij zoo lang geleefd en geregeerd heeft? Zeven en dertig jaar!

Wat is het schoon, een voorbidder te mogen zijn! Niet alleen met onze eigen nooden en behoeften tot God te mogen naderen, maar ook voor anderen te mogen bidden. Ja, nog meer: er is een vermaning, dat we aldus zullen doen. "Ik vermaan dan vóór alle dingen, dat gedaan worden smeekingen, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen voor alle menschen, voor koningen en allen, die in hoogheid zijn." (1 Tim. 2 : 1, 2.) Een Christen moet bidden. Hij moet geen hooge plaats in de wereld trachten te veroveren, maar de plaats der afhankelijkheid innemen. Hij moet echter niet alleen bidden voor wie hem lief zijn, maar voor alle menschen. En vooral niet vergeten degenen, die in hoogheid zijn.

Er is genade noodig om te bidden voor anderen. Alleen in het gevoel van de genade, die ons geschied is, kunnen we diezelfde genade ook over anderen inroepen. Er is genade noodig om te *volharden* in het gebed voor anderen; want niets is zoo moeilijk als dat. In bezwarende omstandigheden tot God te roepen voor onszelf en ook wel voor anderen, is gemakkelijk; maar als de omstandigheden schijnbaar gewoon zijn, is het heel wat moeilijker. Hoe vaak wordt het vergeten! Om te bidden voor alle menschen, is een ruim hart noodig; een hart, dat aan allen denkt; een hart, dat allen, zij het ook in groote zwakheid, als het ware in zich opneemt. - Behalve onze volmaakte Heiland, worden ons in de Schrift enkele voorbidders voorgehouden. "Mozes en Aäron waren onder Zijn priesters, en Samuël onder de aanroepers Zijns Naams. Zij riepen tot den Heer, en Hij verhoorde hen." (Ps. 99 : 6.) Abraham bad voor Sodom. En de Apostel Paulus deed in elk zijner gebeden met blijdschap het gebed voor de Filippiërs. Hoe noodig is het, in een tijd van geestelijke zwakheid onder de geloovigen, in een tijd, waarin de goddeloosheid toeneemt, veel te bidden; te bidden ook voor anderen. Moge de Heer ons aller hart daartoe neigen, en geven, dat wij meer met alle dingen voor Zijn aangezicht verkeerden! In den hemel zal het eenmaal worden gezien, wat God door de verhooring der gebeden aan die zwakke, miskende en verachte geloovigen gegeven en voor hen gewrocht heeft!

De bouw ging voorspoedig voort, en het huis werd volbracht in het zesde jaar van het koninkrijk van Darius; alzoo twintig jaar na hun komst uit Babel. Welk een gunst Gods voor het volk!

Nog één ding moeten we opmerken. Dit huis Gods kwam in twintigjarigen arbeid geheel gereed. Hier hebben we een tegenstelling met het geestelijk huis Gods. De Gemeente is nog niet voltooid. De Heer bouwt nog. Eerst in den hemel is het huis gereed. Nu worden nog dagelijks steenen toegebracht, naar de lankmoedigheid Gods. (2 Petr. 3 : 9.) Zoodra echter de laatste steen zal zijn aangebracht aan het Godsgebouw, komt de Heer, en neemt de Gemeente

tot Zich in den hemel. - Laat ons blijven uitzien naar dat oogenblik, en tot zoo lang in getrouwheid onzen weg gaan, voor den Heer doende, wat Hij ons te doen geeft, onder biddend opzien tot Hem voor alle nooden en behoeften!

Ongeveer een maand na de voltooiing van het huis Gods, kwam het volk samen met de Priesters en de Levieten, om het gebouw den Heer te wijden. Zij deden het met vreugde. En geen wonder. In *negentig* jaar was er geen tempel te Jeruzalem geweest, waardoor verreweg de meesten hunner nog nooit in de gelegenheid geweest waren tot eeredienst samen te komen. Als we de inwijding van het huis Gods onder Salomo in 1 Kon. 8 lezen, moet ons al dadelijk het groote verschil opvallen met de inwijding hier.

Het eerste, wat bij Salomo binnen in het heiligdom gebracht werd, was de arke des verbonds. Van het terugkomen van die ark uit Babel lezen we niets. Waarschijnlijk is zij verloren geraakt of vernietigd. - Het tweede, wat we in 1 Kon. 8 vinden, is het indrukwekkende oogenblik, toen de wolk neerdaalde, en de heerlijkheid des Heeren, de tegenwoordigheid van Jehovah, het huis vervulde. Daar zette Hij Zich op Zijn troon, in het midden Zijns volks, en nam Zijn plaats in boven het verzoendeksel. - Vervolgens vinden we er het gebed van Salomo, waarin hij, staande en knielende voor het altaar, zijn gansche hart voor den Heer uitstort, terwijl hij, daarna opstaande, het gansche volk zegent, met de handen uitgebreid naar den hemel, en den Heere, den God Israëls, prijst. - Daarna de verschijning van den Heer aan Salomo, waarbij Hij hem de verzekering gaf van de verhooring van zijn gebed en van de heiliging of afzondering van het huis voor Zijnen Naam. (1 Kon. 9 : 3.)

Van dit alles vinden we in Ezra niets. Dat kon ook niet. Zooals we reeds meer opmerkten, vinden we hier alleen een overblijfsel, terwijl de betrekking tusschen God en Zijn volk niet hersteld was. Toch moet één gedeelte van Salomo's gebed voor deze teruggekeerde Joden van grooten troost geweest zijn; ik bedoel vers 46, enz. Daar bidt Salomo Gods ontferming af, wanneer het volk om zijn zonden gevankelijk zou weggevoerd zijn, opdat Hij, na belijdenis, hun vergeven zou, en hen zou wederbrengen naar hun land. Zij waren nu voorwerpen van de ontfermingen Gods. Er waren getrouwen geweest, die in Babel, het vreemde land, met het aangezicht naar Jeruzalem belijdenis hadden gedaan, (denken we aan Daniël,) en God had hen verhoord. Welk een verschil evenwel toen en nu! Deze teruggekeerden staan hier als een toonbeeld van zwakheid, maar toch, al moeten zij veel missen, zij hebben een altaar en een tempel.

En God heeft in den tempel Zijn Naam doen wonen. Gods tegenwoordigheid was er. Hadden zij vijftien jaar geleden rondom het altaar hun eenheid geopenbaard, nu, bij de inwijding des tempels, brachten zij de gezegende waarheid in beoefening, dat Jehovah in hun midden was.

Heeft dit alles ons niet veel te zeggen? De heerlijkheid van het begin der Gemeente is er niet meer. Maar toch mogen wij ons verblijden in het altaar en in Gods tegenwoordigheid. Aan de Tafel des Heeren geven wij uitdrukking aan onze eenheid, maar tegelijkertijd zijn wij in het bewustzijn van de tegenwoordigheid des Heeren. Hij is het Middelpunt. Wij zonderen ons af tot den eeredienst; en Hij ziet in ontferming op ons neer.

Het moet ons treffen, dat, niettegenstaande hun zwakheid, er toch zooveel getrouwheid en nauwgezetheid onder Juda en Benjamin gevonden werd, zoodat ze alles deden "naar des Heeren Woord." "Met Mijn Woord zal ik in uw midden zijn," had de Heer gezegd; en dat Woord was nu hun een en al. Dat Woord was hun richtsnoer. Ze deden alles "naar het voorschrift des boeks van Mozes." Welk een voorbeeld voor ons!

Het geloof ziet het geheele Israël. Ze slachtten twaalf geitenbokken ten zondoffer voor gansch Israël, naar het getal der stammen. Ja, dat is geloof. Het verheft zich boven de omstandigheden. Velen waren in Babel achtergebleven. De tien stammen waren in Assyrië weggevoerd. Maar toch - zij slachtten twaalf geitenbokken. Dat is schoon! Wel waren het niet twaalf steenen, als bij Elia, die de eenheid uitdrukten. Het moesten hier twaalf offerdieren

zijn, om aan te toonen, dat het geheele volk schuldig was. En het is een bewijs van den toestand van verval van geheel Israël. Maar nochtans legt het een schoon getuigenis af van de gezindheid der teruggekeerden.

Hoe is het met ons? Wij zien bij den eeredienst, bij de verwerkelijking der heerlijke waarheid, dat Jezus het Middelpunt der Zijnen is, zoo velen ontbreken. Maar is dan ons oog door 't geloof gericht op de geheele Gemeente?

Het is waar, deze Joden waren zwak, en weinig in getal, maar zij vertegenwoordigden als het ware het geheele volk bij het huis. En zij staan daar in hun bewustzijn als een getuigenis voor al de twaalf stammen. Heerlijke gedachte!

Zoo is het ook thans. Wij kunnen niet meer als geheele Gemeente aan één plaats samenzijn. Maar toch kunnen wij, als geloovigen eeredienst plegende, uitdrukking geven aan de eenheid van allen. Welk een voorrecht!

Het volk offert. Maar wat is het gering! Het zijn honderd runderen, die zij den Heer brengen, honderd rammen en vierhonderd lammeren. Bij Salomo waren het twee-en-twintig duizend runderen en honderd-en-twintig duizend schapen! Welk een verschil! Maar niettegenstaande dat, is er groote blijdschap in hun midden, en zij wijden het huis den Heer met vreugde.

't Is in het aantal niet gelegen van hen, die wat brengen aan den Heer. 't Is ook in de grootte niet gelegen van hetgeen gebracht wordt. De Heer ziet het hart aan. Een rechte gezindheid des harten is juist bij uiterlijk groote zwakheid den Heer dubbel welgevallig. Zoo kan vreugde en blijdschap het hart vervullen van elk geloovige, die met andere kinderen Gods de offeranden des lofs kan brengen. Dan mag alles gebrekkig gaan, dan moge dat, wat zij brengen, gering zijn, als het maar gebracht wordt in de rechte gezindheid des harten. Dán is het den Heer aangenaam, daar het voor God gewijd wordt niet door hun kracht, maar door den heerlijken Persoon van Jezus Christus. (1 Petr. 2 : 15.)

Op den veertienden der eerste maand hielden de kinderen der gevangenis het pascha. Zoals men weet, was het paaschfeest het feest der verlossing. Bij deze feestviering moesten zij met hun gedachten niet terug tot voor twintig jaren, toen zij uit Babel gekomen waren, maar tot hun verlossing uit Egypte. Dáár lag het begin van hun volksbestaan als vrijgemaakt volk voor den Heer. Dáár was het oogenblik geweest, dat God hen als ellendige slaven verlost van onder het juk van Farao, en hen in vrijheid deed heengaan. Bij het paaschfeest werden zij bij hun afkomst bepaald, zoowel als bij hun verleden. Vandaar was het een *feest*, en konden zij zich verblijden. Maar er was toch dien dag altijd iets bitter. Laat ons denken aan de bittere saus. Zij waren verlost, ja, maar hoe, en waardoor? Niet door eigen kracht, doch door des Heeren sterken arm; als door den dood heen. Wanneer zij aan hun eertijds tegenover God dachten, dan werden zij er ook bij bepaald, dat een ander, een lam, in hun plaats had moeten sterven, opdat zij aan het oordeel Gods zouden ontkomen. En wanneer zij aan Egyptes slavernij dachten, was het de Heer alleen, die den vijand had vernietigd. Alles was genade geweest. Dit erkende men bij het paaschfeest, en daarom aanbad men. Doch bij het paaschfeest drukte men ook bijzonder de eenheid uit. Allen aten van één lam, en schaarden zich aan één feestdisch.

Daarom is het voor ons zoo goed om op te merken, dat deze mannen den veertienden der eerste maand niet onopgemerkt lieten voorbijgaan. Zij redeneerden niet: "Laat ons maar thuis blijven, want we zijn zoo weinigen en zoo zwak; verreweg het grootste deel is achterwege gebleven!" Neen, zij handelen in het geloof. Zij slachten twaalf geitenbokken. Zij zien door het geloof de twaalf stammen, en openbaren, door hun eten van het lam, de eenheid des volks; hoewel zoo velen er niet waren.

Ook ons pascha, Christus, is voor ons geslacht. (1 Kor. 5 : 7.) Ook wij hebben een verlossingsfeest, als wij aanzitten aan de Tafel des Heeren. Dáár danken wij den Vader met blijdschap, die ons verlost heeft uit de macht van den duivel; dáár prijzen en verheerlijken wij

den Heer Jezus, die in onze plaats stierf, opdat wij aan den toorn Gods zouden ontkomen; maar dáár ook zijn in 't bijzonder onze harten met ootmoed vervuld, omdat we er aan onze afkomst denken, en aan hetgeen het den Heer Jezus gekost heeft, in *onze* plaats te sterven, *onze* schuld te betalen, en voor *onze* zonden te boeten. Maar ook - wij eten daar van één brood en drinken van één beker, uitdrukkende de eenheid der geloovigen.

O, laat de gezindheid der mannen van Juda en Benjamin bij ons aanwezig zijn! Vele geloovigen blijven wel achter. Maar voor het geloof behoeft dit geen hinderpaal te zijn, den wil Gods te volbrengen.

De Priesters en de Levieten hadden zich gereinigd als een eenig man. Zij waren zich bewust van hetgeen zij gingen doen. Er was geen lichtvaardigheid, geen oppervlakkigheid bij dit paaschfeest. Zij wisten wat het was, en gevoelden den ernst. Zij reinigden zich om alzoo gepast te zijn voor dezen hoogtijd; en waardig den Heer, den God Israëls, die plaats te kunnen innemen. - Hoe ernstig voor ons! Gevoelen wij allen, als wij het avondmaal vieren, wat we doen? Zijn onze harten te voren reeds bezig met dat heerlijke oogenblik? O, er is zoo veel gevaar, dat we in dat opzicht lichtvaardig zijn! De Apostel Paulus zegt in 1 Kor. 11 : 27: "Derhalve, wie op een onwaardige wijze het brood eet of den drinkbeker des Heeren drinkt, die zal schuldig zijn aan het lichaam en het bloed des Heeren. Maar de mensch beproeve zichzelf en ete alzoo van het brood en drinke van den drinkbeker." Laat ons onszelf beproeven, en als het noodig is te voren oordeelen, opdat we daar in een gepaste gezindheid des harten, den Heer waardig, mogen aanzitten, in overeenstemming met den heerlijken Persoon, die daar in het midden is.

Dit brengt ons vanzelf tot het laatste vers. Zij hielden het feest der ongezuurde brooden zeven dagen. Dit feest was met het paaschfeest verbonden. Het laatste duurde één dag; het eerste zeven dagen. Zeven dagen moesten ze alle zuurdeeg - hetgeen het kwaad voorstelt - uit hun midden wegdoen. Een volheid des tijds dus. Het stelde derhalve voor: een heiligen wandel, een leven, afgezonderd van het kwaad. Niet één dag, maar voortdurend. De verzoening heeft plaats gehad. Maar de heiligmaking blijft. - Dit is leerrijk voor ons. De Apostel Paulus schrijft er over in het gedeelte, dat we straks reeds aanhaalden, als hij zegt: "Weet gij niet, dat een weinig zuurdeeg het geheele deeg zuur maakt? Zuivert het oude zuurdeeg uit, opdat gij een nieuw deeg moogt zijn, gelijk gij ongezuurd zijt." (1 Kor. 5 : 6 en 7.) In Christus zijn wij ongezuurd, maar zóó ook wil de Heer, dat wij in werkelijkheid zijn in ons leven en in onze openbaring. Ongezuurd, dat is gescheiden van het kwaad. En in *die* gezindheid des harten moeten wij feestvieren.

Moge de Heer genade geven aan allen, ouden en jongen, te doen wat Hij wil, en te leven tot Zijn eer! De grootste zegening brengt altijd de grootste verantwoordelijkheid mee. Maar God geeft de eene genade na de andere, als wij er maar gebruik van weten te maken.

Ezra VII. – Ezra, de priester en de schriftgeleerde.

Wij worden thans verplaatst in een geheel nieuw gedeelte der geschiedenis; ongeveer zeventig jaar na den uittocht uit Babel onder de regeering van Kores, en ongeveer vijftig jaar na de inwijding van den tempel. Koning Darius (Darius Hystaspus) van wien wij in Ezra 5 en 6 lezen, is opgevolgd door zijn zoon Ahasveros, (Xerxes,) de koning, van wien in het boek Esther sprake is, en deze is weer opgevolgd door diens zoon Arthasasta, zoodat deze hoogstwaarschijnlijk de zoon van Koningin Esther is. Hij heeft een veertigjarige regeering gehad, en in Nehemia 2 treffen wij hem weer aan, als Nehemia voor zijn aangezicht bedroefd is. Uit alles blijkt, dat hij van het begin tot aan het einde zijner regeering den Joden zeer toegenegen is geweest.

De tijd heeft ook een groote verandering teweeggebracht in den toestand des volks. Haggai en Zacharia hadden geprofeteerd, en het volk doen opwaken door hun woord en voorbeeld. Nieuwe energie ontstond, en het werk van het huis des Heeren werd hervat. Ook werden de heerlijke gevolgen van deze opwekking aanschouwd in de voltooiing des tempels, in zijn inwijding en in de viering van het pascha, gelijk ons dit in Ezra 5 en 6 beschreven wordt.

God wilde nu, dat men in vrede de vruchten van den terugkeer tot God en Zijn dienst genieten zou. Maar deed het volk het? Helaas neen. Weder treden tijden in, dat het snel bergafwaarts gaat. Uit het slot van ons boek zien we, hoe onheilige verbintenissen werden aangegaan en geduld. De zedelijke kracht verdween. Wel was het kwaad nog niet zoo openlijk, want het werd eerst ontdekt ten tijde van Ezra's verschijnen; maar het was toch aanwezig.

Wat moest er nu gedaan worden tegen zulk een geestelijk verval met al de gevolgen er van? Er is maar één middel: *het Woord Gods*. Het volk moest worden teruggebracht tot de wet des Heeren. Ditmaal gebruikt God echter niet een profeet, maar een schriftgeleerde.

God kent de nooden, en Hij heeft verschillende gaven om er in te voorzien. En niettegenstaande de zwakheid en gebreken, laat Hij Zich niet onbetuigd. Hoe gezegend is dit! Al is er maar een klein gedeelte van heel Israël in het land, en al is dat ook niet getrouw, toch gedenkt Hij er aan.

Dit is tot veel troost voor ons. God spreekt in onze dagen niet door mannen als Haggai en Zacharia, die nieuwe openbaringen brengen, maar Hij gebruikt mannen als Ezra, die de "wet des Heeren" zocht en deed, en die in Israël de "inzettingen en rechten" wilde leeren. De Gemeente is in verval. De krachten en heerlijkheden zijn weggenomen. Nieuwe openbaringen worden niet meer gegeven. Maar gebleven zijn de gaven. De Heer heeft "sommigen gegeven tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars, tot de volmaking der heiligen: voor het werk der bediening, voor de opbouw van het lichaam van Christus." (Ef. 4 : 11 en 12.) De apostelen en profeten hebben wij door hun geschriften in het Nieuwe Testament. Evangelisten, herders en leeraars zijn er ook in onze dagen. De evangelisten om de zielen tot de Gemeente te leiden. De herders en leeraars om de geloovigen te weiden, te hoeden, te leeren, en ook terug te voeren tot dat wat van den beginne is.

Laat ons bedenken, dat ook in onze dagen het eenig middel tot herstel het Woord Gods is. "Op dezen zal Ik zien," zegt de Heer, "op den arme en verslagene van geest, en die voor Mijn woord beeft." (Jes. 66 : 2.)

Laat ons voorts bedenken, dat zij, die het Woord Gods brengen, en toepassen op de harten en gewetens, persoonlijk getrouw moeten zijn.

Ezra was een man, die zijn geslachtsregister kon aanwijzen. Hij was priester, en stamde af van het geslacht van Aäron. Er is in zijn geslachtsregister, dat wij in de eerste vijf verzen van ons hoofdstuk vinden, geen enkele gaping. Een Zadok en een Pinehas waren onder zijn geslacht. De trouw en ijver van dezen had ook hem aangegrepen. - En is dit ook nu niet een vereischte

voor Gods dienaren? Moet uit alles wat zij zeggen en doen niet blijken, dat hun "fontein in Christus" zijn?

Ezra was een vaardig schriftgeleerde in de wet van Mozes. Niet elke priester was een schriftgeleerde. Al behoort men tot het priesterlijk geslacht, daarom is men nog geen schriftgeleerde. Alle geloovigen, die tot de Gemeente behooren, zijn priesters, maar de meesten zijn geen schriftgeleerden. Niet elke schriftgeleerde is ook een priester, die zijn geslachtsregister kan aanwijzen. Denk aan de schriftgeleerden in Jezus' dagen. Maar denk ook aan zoo velen in onzen tijd, die zich uitgeven voor schriftgeleerden, maar wier fontein niet in Christus zijn. Doch eigenlijk *zijn* het dan ook geen schriftgeleerden. Ezra echter was een schriftgeleerde in den waren zin des woords; en hij was een *vaardig* schriftgeleerde. Hoe kwam Ezra aan zijn Schriftkennis? God had hem voorbereid om leider des volks te zijn. *God* had hem een gave gegeven. Doch dit was niet voldoende. *Ezra zelf* had ook een roeping. En wij zien hier, hoe getrouw hij in deze roeping was. "Ezra had zijn hart gericht, om de wet des Heeren te zoeken en te doen, en om in Israël te leeren de inzettingen en de rechten." Eerst **zoeken**, daarna **doen**, en dan aan anderen **leeren**. Dit zijn drie schoone en gewichtige dingen.

Ezra wilde de voorschriften des Heeren weten, en zoo richtte hij zijn hart om de wet des Heeren te *zoeken*. Hij zocht het niet bij den mensch, maar bij God. Voor een dienstknecht des Heeren is het belangrijk te bedenken, dat het niet voldoende is, een gave te hebben en schoone dingen te kunnen zeggen. Men moet Gods Woord en wil kennen. Daartoe moet er gezocht, moet er onderzocht worden; daartoe moet men getrouw de samenkomsten bezoeken, waar de Bijbel wordt verklaard, of waar de Bijbel wordt besproken; daartoe moet men zelf de Schrift lezen en herlezen, Schrift met Schrift vergelijken; daartoe moet men ook geschriften lezen van hen, die het Woord Gods hebben onderzocht en het nu voor ons hebben verklaard, en die de waarheid Gods toepassen op ons hart en geweten. Indien een dienaar Gods alleen maar "uitgeeft," zonder zelf "in te nemen," is er een gebrek in zijn dienst. Doch ook voor andere geloovigen is dit zoo belangrijk. Hoe kunnen we Gods wil *doen*, als we dien niet *kennen*? En hoe zullen we dien kennen, als we Gods Woord niet *onderzoeken*? En onderzoeken is niet het lezen van een hoofdstuk bij de maaltijden. Het is het afzonderlijk voor zichzelf lezen en overdenken van het Woord. Hoeveel gebrek is er in dit opzicht! Vooral onder de jongeren, en wel voornamelijk onder de jonge zusters. Hoeveel tijd zou beter besteed worden, als men zich enkele oogenblikken wilde afzonderen tot onderzoek van den Bijbel, aan de hand van goede Schriftverklaringen. Helaas, de ijver tot dergelijk lezen is in onze dagen onder het opkomend geslacht niet groot. En toch, van hoeveel heerlijkks berooft men zich hierdoor. Hoe getuigen zij, die Bijbelbesprekingen of Conferenties bezoeken van den zegen, dien zij daar opdoen voor hun hart. Want niet alleen de kennis wordt vermeerderd, maar we worden gevoed. Christus wordt ons voorgesteld. Timotheüs genoot reeds in de vroegste jeugd van de heerlijke geschiedenissen van Gods Woord. En we weten, hoe de Heer hem later in Zijn dienst heeft willen gebruiken. Bedenken we ook wel, dat, wat we jong in ons opnemen, ons het beste bijblijft. Geve God ons dan genade om Zijn Woord te onderzoeken! "De redenen des Heeren zijn reine redenen, zilver, gelouterd in een aarden smeltkroes, gezuiverd zevenmaal." (Ps. 12:7.) Er is op aarde zooveel onreins, dat door het jong gemoed in zich wordt opgenomen; wat is het dan heerlijk, zoo ons hart wordt gevuld met "levenswater, klaar en rein, uit d'onuitputbre heilfontein." Bovendien wordt onze geest er door geoefend. In het begin valt het ons moeilijk; zwerven onze gedachten licht af; is het, alsof we er weinig aan hebben. Maar als we slechts volharden, gaat het beter, en eindelijk krijgen we er smaak in. Doch - men moet zijn *hart* er toe richten. Met het *verstand* alleen gaat het niet. Mochten we dat allen van Ezra leeren.

Ezra zocht echter niet alleen in de wet des Heeren, maar hij had ook zijn hart gericht om de wet te *doen*. Hij was dus niet alleen een hoorder, maar ook een dader des Woords. (Jak. 1 : 22.) Weten is noodig, maar weten zonder doen maakt ons te schuldiger. Men kan Gods wil

niet doen, als men dien niet kent. Maar ken ik Gods wil, dan heb ik ook de verantwoordelijkheid dien te doen. Ezra was hierin getrouw. Hij scheidde niet de praktijk van de leer. Hij geleek niet op die schriftgeleerden in Jezus' dagen van wie getuigd moest worden, dat zij de menschen belastten met lasten, zwaar om te dragen, maar die zij zelve niet aanraakten met één hunner vingers! (Luk. 11 : 46.) En hij deed het niet, omdat hij moest, gedwongen, uit vrees voor straf; neen, hij richtte zijn hart om de wet te doen. Hij had Gods Woord lief, hij kreeg het steeds liever, en al wat in hem was ging er naar uit om te doen hetgeen de God, dien hij beminde, gaarne wilde. En wat hangt hiervan veel af. Allereerst tegenover de wereld, die er op let, of onze woorden en daden wel overeenstemmen. En dan ook tegenover de geloovigen tot wie wij spreken. Hoe kunnen zij onze vermaningen aannemen, als wij niet in handel en wandel een voorbeeld zijn? Abraham leefde in godzaligheid en heiligheid, en bij God en menschen was zijn getuigenis goed. God noemt hem Zijn vriend, en de menschen behandelden hem met waardeering en hoogachting. Lot leefde naar het vleesch; hij strekte zich uit naar het aardsche; en hoe was zijn getuigenis? Ternauwernood kon God hem redden, als door het vuur, en de inwoners van Sodom behandelden hem met minachting. Mochten we ook in dit opzicht op Ezra gelijken.

En dan komt het derde. Ezra had zijn hart gericht ... om in Israël te *leeren* de inzettingen en de rechten. Dit laatste was een gevolg van het eerste. Iemand, wiens hart uitgaat naar Gods Woord en naar het doen van Gods wil, en die zelf daarvan de gezegende gevolgen ondervindt, wil ook graag anderen in dezen weg leiden. Heeft eenmaal iets mijn eigen warme belangstelling, dan valt het mij niet moeilijk, tot anderen met warmte er over te spreken. Doch daarbij is een goede gezindheid noodig. Van den Heer Jezus lezen we: Leert van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart." (Matth. 11 : 29.) Omdat Hij zulk een zachtmoedige en nederige Leermeester is, is het zoo gemakkelijk van Hem te leeren. Hoe dikwijls laat Hij ons twee-, drie-, en meermalen hetzelfde zeggen, als wij door onoplettendheid het in eenmaal niet begrijpen. Met hoeveel geduld onderwees Jezus Zijn discipelen, en legde Hij hun alles uit. Met hoeveel geduld houdt Hij Zich ook met ons bezig. Welnu, zóó, in die gezindheid, moeten wij ook leven, als wij anderen willen leeren. Daar is genade toe noodig, maar bij God is ze te vinden, We zien het bij Ezra. Met overleg, wijsheid, liefde en groote beslistheid is hij opgetreden en onder het volk werkzaam geweest. Mocht God ook in ons midden meer zulke mannen verwekken, aangegord door Gods kracht, en geleid door Zijn Geest, mannen met ijver en toewijding voor de zielen, mannen, die het hart gericht hebben om het heil der zielen te zoeken en anderen te leeren.

Ten gevolge nu van deze toewijding aan het Woord des Heeren en aan Zijn werk, was "de goede hand des Heeren" over Ezra. Dit blijkt uit vers 9 en 10. "Naar de goede hand zijns Gods over hem, *want* Ezra had zijn hart gericht, enz." Dat Gods hand zoo in alles ten goede over hem was, vond dus zijn oorzaak hierin, dat Ezra's hart in alles met God en Zijn wil was vervuld. Tevens blijkt uit het feit, dat hij naar de goede hand zijns Gods over hem al zijn verzoek van den koning kreeg, dat Ezra eerst, vóór zijn optreden, met de behoeften zijns volks voor God had verkeerd. En zie, God geeft hem al zijn verzoek. "Doe uwen mond wijd open, en Ik zal hem vervullen, zegt de Heer." (Ps. 81 : 11.) Het gebed moet steeds aan den arbeid voorafgaan. Het was een zware taak, die hem wachtte, maar in het gebed vond hij sterkte. Hoe dikwijls wordt dit door ons vergeten! Hoe menigmaal trekt men aan den arbeid zonder eerst voor den Heer te hebben verkeerd! Ezra had behoefte aan de hulp des Heeren. Hij gevoelde de grootte van het werk en de nietigheid van zichzelf. Maar toen ook aarzelde hij niet; toen ook liet hij zich door niets terughouden, wetende, dat bij den Heer kracht en hulp te vinden waren; en in dat vertrouwen begon hij zijn verzoek bekend te maken, en aanvaardde hij weldra de taak. Want de koning gaf hem vrijheid om heen te gaan tot ordening van de geestelijke aangelegenheden van het volk te Jeruzalem, en overlaadde hem met al wat hij kon noodig hebben.

Merkwaardig is de brief, dien hij meekreeg! We doen goed, dien nauwkeurig te lezen. (Vs. 12-26.) We zien er uit, hoe wonderbaar God kan werken in het hart van een Heidenschen koning. We zien er tevens uit, hoe de overleggingen zijn in het hart van deze heerschers in Perzië. Zonder levendmakend geloof, bezaten zij een zekere godsvrucht. Hoewel zij zich "koning der koningen" noemden, omdat zij de wereldheerschappij hadden, erkenden zij echter toch den "God des hemels." Bij Arthasasta ging het evenwel verder. Hij erkende den God van Ezra, (Vs. 14.) den God van Israël, (Vs. 15.) den God van Jeruzalem. (Vs. 19.) En hij gevoelde, dat hij handelen moest zooals hij deed, erkende dus zijn verantwoordelijkheid jegens dien God, opdat er geen groote toornigheid zou zijn over zijn koninkrijk en zijn kinderen. (Vs. 23.) Verder toonde hij veel vertrouwen in Ezra te stellen, want hij liet aan Ezra over om regeerders en richters aan te stellen over het volk aan gene zijde der rivier, omdat hij zeer goed wist, dat de godvreezende Ezra geen mannen zou aanstellen, die zich zouden verzetten tegen het koninklijk gezag, maar integendeel naar de wijsheid zijns Gods verstandige mannen zou kiezen. Hij wilde, dat deze man de onwetenden zou onderwijzen, want dat zou hem borg zijn voor het welzijn en voor den vrede van het koninkrijk. Hij verordende ten slotte strenge maatregelen tegen hen, die de wet van Ezra's God en van den koning niet zouden houden. (Vs. 26.)

Ezra zelf is vol dankbaarheid. Niets rekent hij zichzelf toe, maar alles zijn God. Hij voelt het, dat de Heer alles heeft gewerkt en welgemaakt. Mochten ook wij 's Heeren leiding opmerken, al is het te midden van veel droevigs! De Heer wil gebeden, maar ook gedankt zijn. Ezra riep uit: "Geloofst gij de Heer, de God onzer vaderen, die al zulks in het hart des konings gegeven heeft, om te versieren het huis des Heeren, dat te Jeruzalem is, en heeft tot mij weldadigheid geneigd voor het aangezicht des konings! Zoo heb ik mij gesterkt, naar de hand des Heeren, mijns Gods, over mij, en de hoofden uit Israël vergaderd, om met mij op te trekken." (Vs. 27 en 28.) Ezra leefde in Gods tegenwoordigheid, en het gevolg was, dat hij ervoer, dat "de hand des Heeren over hem was": om hem te verhooren, (Vs. 6.) om hem te beschermen op reis, (Vs. 9.) om hem te sterken, (Vs. 28.) en om hem te redden van de hand des vijands. (Ezra 8 : 31.)

Ezra VIII. - De tocht naar Jeruzalem.

De weg naar Jeruzalem was geen gemakkelijke. Ezra deed er ruimschoots ondervinding van op. Overal op den weg legden de vijanden hem lagen. Doch Ezra's kracht lag in God. Daarom vreesde hij niet, en volbracht met volharding de reis, hoeveel tegenspoeden ook zijn deel waren, en hoe lang de tocht ook duurde.

De weg naar Jeruzalem is nooit gemakkelijk. Vooral geestelijk genomen niet. De vijand bevindt er zich op, en aan het eind er van staat het kruis. In het bijzonder heeft de Heer Jezus dit ondervonden. Het tiende hoofdstuk van het Evangelie van Markus spreekt ons hier treffend van. Daar vinden wij den Heer Jezus, met Zijn discipelen opgaande naar Jeruzalem. Op dienzelfden weg was Hem de rijke jongeling te gemoet gekomen met de vraag: "Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" En toen de Heer hem duidelijk maakte, dat het eeuwige leven verbonden was met den Persoon des Heeren, en hij zijn kruis moest opnemen en Hem volgen, ging hij bedroefd weg. Hij had geen kracht om den weg naar Jeruzalem te gaan. Het kruis, dat hij dragen moest, schrikte hem terug. - De discipelen, die Jezus volgden, waren gelukkig anders gezind. Nochtans lezen wij van hen, dat zij verbaasd stonden en bevreesd waren, toen Jezus hun voorging naar Jeruzalem. Want zij gevoelden, dat hen droeve dingen te wachten stonden. Sprak de Heer er niet Zelf over? "Ziet, wij gaan op naar Jeruzalem, en de Zoon des menschen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en de schriftgeleerden, en zij zullen hem ter dood veroordeelen, en hem overleveren aan de volken; en zij zullen hem bespotten, en hem geeselen, en hem bespuwen, en hem doden." Het kruis stond aan het eind van dien weg naar Jeruzalem. En dit deed hen verbaasd en bevreesd zijn. - Te Jericho komende, zat een blinde aan den weg, en deze werd genezen van zijn blindheid. En wat lezen wij van dezen man? Toen hij ziende was, volgde hij Jezus op den weg. Hoe schoon! Zijn kleed wierp hij af, en bij naderde tot Jezus, en hij gebruikte zijn geopende oogen om alléén op Jezus te zien en Hem te volgen.

Dit alles geeft ons veel te leeren. De weg naar Jeruzalem is de weg, die tot God voert. En aan dezen weg is de smaadheid van Christus verbonden. Gelukkig, als wij niet gelijk zijn aan dien rijken jongeling. Hoeveel beter is het, met de discipelen den Heer te volgen, zij het dan ook in vreeze. Maar het heerlijkste is, wanneer we als Bar Timeüs allen last afwerpen, en met moed en volharding Jezus volgen op den weg. De vijand is er dan wel. Die bemoeilijkt altijd het gaan naar het Jeruzalem, dat boven is. Maar wij hebben de wapenrusting Gods, opdat we staande blijven tegen de listige aanvallen des duivels. En we kunnen ons sterken in den Heer en in de kracht Zijner sterkte. Dat deed ook Ezra. Hij dacht er niet aan, van den koning een heir en ruiters te begeeren, om hem te helpen tegen den vijand op den weg, maar hij vertrouwde in het geloof op zijn God.

Ezra werd op zijn tocht vergezeld door een klein gedeelte van de in Babel achtergeblevenen. Zoowel de aanvoerders als het volk, dat uittrok, waren in het bezit van hun geslachtekening. De Schrift telt ze dan ook hier alleen naar hun gezinnen op, niet zooals in hoofdstuk 2 voor een deel naar hun steden. Bij de eerste groote uittocht was er betrekkelijk weinig twijfel aan het recht der enkelen; alleen bij de priesters was dit toen het geval. Maar hier werd het noodig geacht, dat elk persoon nauwkeurig bewijzen kon wie hij was.

Iets dergelijks wordt meer gevonden. In een opwekkingstijd kan zoo licht een vermenging plaats vinden, omdat de liefde en de vreugde dan zoo overstromend zijn. Doch de kracht des Heiligen Geestes is aanwezig om te onderscheiden wat niet waarlijk uit God is, zoodra de gelegenheid daartoe zich aanbiedt.

We vinden dit ook in het begin der Gemeente. Met Ananias en Saffira drong de leugen binnen; met Simon, den toovenaar, het vleesch, dat alleen een *schijn* van bekeering heeft. Doch de Heilige Geest waakte, oordeelde en onderscheidde, en het huis werd voor een oogenblik bewaard voor schade. Later is de Gemeente op haar hoede. "Gij hebt beproefd

degenen, die zeggen, dat zij apostelen zijn, en het niet zijn, en hebt hen leugenaars bevonden." (Openb. 2 : 2.) Dit is geen betere toestand, geen bewijs van meer liefde of meer kracht, maar het is een noodzakelijkheid, zoodra men ziet, dat het kwade is ingeslopen of insluipt, opdat het getuigenis Gods rein worde gehouden.

Onder de velen, die mede optrekken, valt bijzonder de aandacht op de kinderen van Adónikam. Bij den eersten uittocht was het grootste deel dezer familie reeds opgetrokken. (Ezra 2 : 13.) Nu keerden met Ezra de laatsten van hun geslacht terug, en hun namen worden niet vergeten. (Ezra 8 : 13.) De geheele familie was dus nu volledig. En deze bijzonderheid, dat niemand in dit gezin verzuimde op te trekken, wordt in Gods boek opgeteekend. O, mochten ook nu onder hen, die in deze laatste dagen een getuigenis Gods voor Hem zijn, geheele familiën gevonden worden, door den Heer Zelf geroepen en afgezonderd!

Alles bijeen genomen, de priesters inbegrepen, die het eerst worden opgenoemd, maakten 1502 Joden gebruik van deze gelegenheid om naar Jeruzalem op te trekken. Doch, helaas! de Levieten werden gemist. Vóór zij zich op den weg begaven, deed Ezra deze bedroevende ontdekking. "En ik vergaderde hen aan de rivier, gaande naar Ahava, en wij legerden ons aldaar drie dagen; toen lette ik op het volk en de priesteren, en vond aldaar geen van de kinderen van Levi." Reeds in het tweede hoofdstuk hebben we gezien, dat de Levieten niet trouw waren opgekomen. Er waren slechts 74 personen. Doch hier was er niet één. Ze bleven in de steden der volken. Bezig met hun eigen belangen, denken zij er niet aan, met hun broeders op te trekken voor den dienst van het huis Gods. Ezra is daarom genoodzaakt, een bijzonder gezantschap van hoofden en verstandige mannen tot hen te zenden om hen op te wekken, zich toch bij hun broeders aan te sluiten. En nu komen ze eindelijk! Acht en dertig in getal. Nog niet veel. Van de Nethinim - dat zijn de dienaars, die David en de vorsten aan de Levieten gegeven hadden - kwamen er 220. Dus op elken Leviet zes dienaars! Is dit niet diep verootmoedigend voor het geslacht der Levieten? Zij die door den Heer afgezonderd waren tot Zijn dienst, waren in een toestand van verslapping; toonden geen belangstelling in de dingen des Heeren.

Niettegenstaande dit, was toch "de goede hand Gods" over Ezra en de zijnen. De eenige hulp, waarop Ezra kon rekenen. Want al kwam het uit, dat er groote leemten waren, al ontbrak er zooveel, dat noodig was, dit ééne was toch zeker: de Heer helpt, en Hij verlaat de Zijnen niet! Wel echter was het de vraag, wat de roeping van Ezra en de zijnen met het oog op den toestand van verval was. Moesten zij door het een of ander hulpmiddel het tekort trachten aan te vullen? Geenszins. Zij moesten zich *verootmoedigen*. Ezra had alléén gebeden. Maar dat was niet voldoende. "Toen riep ik aldaar een vasten uit aan de rivier Ahava, opdat wij ons verootmoedigden voor het aangezicht onzes Gods om van Hem te verzoeken een rechten weg voor ons en voor onze kinderkens en voor al onze have." "Alzoo vastten wij, en verzochten zulks van onzen God en Hij liet Zich van ons verbidden." Zonder vasten en verootmoediging was het niet mogelijk, dat dit handje vol mannen den rechten weg vond naar Jeruzalem. Anderen zouden zeker in zulk een geval hulp van menschen hebben gezocht en gevraagd. Maar Ezra schaamde zich dit te doen. Hij had immers tot den koning gezegd: "De hand onzes Gods is ten goede over allen, die Hem zoeken, maar Zijn sterkte en toorn over allen, die Hem verlaten." En daarom vertrouwde hij op den Heer alleen. En hij wilde dit vertrouwen op den Heer niet verzwakken door ten deele op den mensch te vertrouwen. Doch dan was ook vasten, verootmoediging en gebed noodig.

Ook nu ontmoeten wij dikwijls dergelijke moeilijkheden. Soms zijn de bezwaren schijnbaar onoverkomelijk. De vijand loert op den weg op ons, en stelt zich tusschen ons en tusschen de vervulling van onzen eenvoudigen plicht: ons samenkomen als kinderen Gods, en ons arbeiden in den dienst des Heeren. Wij hebben kleine kracht om hem te weerstaan. De hulp der Levieten, op wie wij misschien onze hoop hadden gesteld, ontbreekt ons. Satan zou ons gaarne willen verleiden, met het heir en de ruiters des konings op te trekken, d.w.z. met

vleeschelijke wapenen den vijand tegen te gaan. Wat moeten wij nu doen? Evenals Ezra: vasten, ons verootmoedigen, bidden. "Hij liet Zich van ons verbidden." Welk een heerlijk woord!

In de verzen 14-30 ontvangen de priesters en de Levieten, en in 't bijzonder een aangewezen aantal onder hen, de vaten van zilver en goud, die vrijwillig voor het huis Gods waren gegeven. Door den naam des Heeren en door de heilige priesters waren deze vaten geheiligd. "Gij zijt heilig den Heere, en deze vaten zijn heilig; ook dit zilver en dit goud, de vrijwillige gave, den Heere, den God uwer vaderen." Deze vaten waren gedeeltelijk afkomstig van den koning, zijn raadsheeren en zijn vorsten. Maar omdat de naam des Heeren en Zijn tempel door de mannen werd erkend, kon God de geschenken aannemen; ze waren niet onrein. Maar zelfs in betrekking tot deze stoffelijke dingen, zilver en goud, moesten de priesters waakzaam zijn en alles zorgvuldig wegen en bewaren, want er mocht niets van worden weggenomen.

Ook nu zijn er mannen, aan wie in het bijzonder de bewaring van verschillende dingen des Heeren is toebetrouwd. Dat ze hierin getrouw mochten zijn gedurende de gansche reis! "Waakt en bewaart het!" Waakzaamheid is er noodig, en zorg. De vijand loert op den weg om ons iets te ontrooven. Welk een verantwoordelijkheid, maar ook welk een voorrecht voor ons, wanneer de Heer ons in 't bijzonder iets toevertrouwt! Waken en bewaren is dan Zijn opdracht. En ook in het algemeen geldt deze opdracht ons allen. "Een iegelijk, naarmate hij een genadegave ontvangen heeft, diene daarmee den ander, als goede rentmeesters der menigerlei genade Gods." (1 Petr. 4 : 10.)

De verzen 32-34 spreken ons over den ijver, die de priesters en Levieten aan den dag legden, om zich van hun opdracht te kwijten. Zij waren met hun gansche hart bij de zaak geweest. Niets ontbrak, toen men in Jeruzalem aankwam.

Welk een heerlijk voorbeeld voor ons! In kleine en groote plichten hebben wij getrouw te zijn. Laat ons hetgeen Hij aan ons toevertrouwd, nooit beschouwen als van ons te zijn, maar als datgene, wat wij weer hebben terug te geven, nadat wij het hebben bewaard. De kleine en groote oneerlijkheden, waaraan, helaas! ook geloovigen zich, zelfs tegenover de wereld, schuldig maken, hebben gewoonlijk deze oorzaak: men beschouwt, hetgeen de Heer gaf en toevertrouwd, als eigen bezit. Ernstige kastijdingen zijn daarvan menigwerf de gevolgen. Doch die getrouw is, wordt door Hem bewaard. "De hand onzes Gods was over ons, en redde ons van de hand des vijands, en desgenen, die ons lagen leide op den weg." (Vs. 31.)

En zoo kwamen dan deze mannen van den tweeden uittocht na een reis van vier maanden (Ezra 7 : 9.) behouden te Jeruzalem aan. De Heer is met hen geweest; Hij heeft hen bewaard en in veiligheid overgebracht.

En wat doet nu deze kleine schaar, als Jeruzalem is bereikt? "De weggevoerden, die uit de gevangenis gekomen waren, offerden den God Israëls brandofferen: twaalf varren voor gansch Israël." Ook zij hechtten er gewicht aan, *de eenheid des volks* te erkennen. Op dezen grondslag der eenheid rustte het getuigenis, ook in den toestand van verval. Doch het ging gepaard met verootmoediging, en met het waken voor de heiligheid des Heeren, en het zorgdragen voor Zijn dingen.

Nog een weinig tijds, en dan is ook onze reis naar Jeruzalem - naar het Jeruzalem, dat boven is! - ten einde. Wat zal het heerlijk zijn, na een reis vol moeiten en bezwaren, vol listen en lagen des vijands, en ook vol geestelijke zwakheid van onze zijde, maar bovenal na zooveel ervaring van 's Heeren trouw en bewaring, in het heerlijk Vaderhuis in te gaan! Daar zullen we offeranden des lofs brengen tot in eeuwigheid. Nu reeds brengen wij hier op aarde deze offeranden in het geloof, en doen het op den grondslag van de eenheid des lichaams. Maar daar in den hemel zal de eenheid worden *aanschouwd*. Daar zal niet één der leden worden gemist. Heerlijke toekomst! Gelukzalig vooruitzicht! Laat ons dan met moed en trouw, ziende op het eind der reis, voorwaarts gaan, en ons door niets laten terughouden, "houdende, wat wij

hebben," bewarende, hetgeen de Heer ons toevertrouwde, overtuigd van de hulp van onzen trouwen God!

Hoe zal 't ons zijn, als wij op al die jaren,
Door ons beleefd in 's werelds woestenij,
Op al die ontrouw, op dat tal gevaren
Van 's werelds list en Satans huichlarij
Terugzien, en dan al die trouw aanschouwen
Van Hem, die ons vooruitging in den strijd,
Ons hart vervulde met een vast vertrouwen,
En toen de zegepraal ons heeft bereid!

Ezra IX. – Gebed en verootmoediging.

De beide laatste hoofdstukken van het boek Ezra bevatten eenerzijds veel bedroevends, anderzijds veel verblijdends. Bedroevend is het, er in te zien, dat het den vijand gelukt was, het volk te doen afwijken van de wet Gods, waardoor een onheilige vermenging plaats vond. Verblijdend, dat we mogen opmerken, hoe Ezra diep leed had over dezen toestand, en belijdenis er over deed; en ook, hoe God Ezra gebruikte, het volk te reinigen van het kwaad, terwijl het volk zich reinigen liet.

We hebben er reeds op gewezen, dat er bij de komst van Ezra vele tientallen van jaren verlopen waren sedert den uittocht onder de regeering van Kores. We mogen dus wel aannemen, dat de leiders, die de eerste maal het volk aanvoerden, zooals Zerubbabel en Jesua, waren gestorven. Na het heengaan dezer mannen zal dus wel voornamelijk de vermenging hebben plaats gevonden, waarover in het negende en tiende hoofdstuk van ons boek gesproken wordt.

Het is altijd een groot verlies voor Gods volk, wanneer beproefde mannen Gods, getrouwe voorgangers, worden weggenomen. Lezen we bijv. het eerste hoofdstuk van de Richteren, dan worden we dadelijk getroffen door de woorden: "En het geschiedde na den dood van Jozua," waarop dan volgt de geschiedenis van toenemend verval. In Deut. lezen we: "Israël nu diende de Heer al de dagen van Jozua, en al de dagen van de oudsten, die lang na Jozua leefden, en die al het werk wisten, hetwelk Hij aan Israël gedaan had." Na den dood van deze beproefde mannen ging het volk van stap tot stap achteruit; zij lieten de Heidenen, die zij verdoen moesten, in hun midden wonen, en werden ten slotte door dezen bemoeilijkt en in het gebergte verdreven. (Richt. 1 : 34.)

Zooals het met Israël ging, ging het ook met de Gemeente. Hoe spoedig is uitgekomen hetgeen de apostel Paulus heeft voorspeld! (Hand. 20 : 29 en 30.) Zoodra mannen als Petrus en Paulus, en andere apostelen en voorgangers, weggenomen waren, weken velen af van den rechten weg. Ook in hun leven was er reeds verval, maar het nam toch toe na hun heengaan. En als we de brieven aan de zeven gemeenten in Klein-Azië lezen, in Openb. 2 en 3, die ons in geregelde volgorde de geheele geschiedenis der Algemeene Christelijke Kerk beschrijven, zien we een steeds toenemend verval, totdat het een volledige afval geworden is. In Efeze had men de eerste liefde verlaten; dit kon niet door de menschen worden opgemerkt, wel door den Heer. Maar in Laodicéa is geen leven meer aanwezig; enkel onverschilligheid en eigenroem; en het gevolg is, dat de Heer zegt: "Omdat gij lauw zijt, en noch koud noch heet, zal Ik u uit Mijnen mond spuwen!" Langzamerhand werd de toestand slechter en slechter.

En zooals het is geweest met Israël en met de Gemeente, als geheel, zoo is het ook met elken kring, waaraan God zekere waarheden in het bijzonder toevertrouwt. Laten ook zij, die zich vergaderen tot Jezus' naam, hieraan gedachtig zijn! "Na den dood der oudsten." Welk een ernstig woord! Ook wij kennen beproefde broeders, trouwe voormannen, die van den beginne af, toen enkele verborgen waarheden opnieuw aan het licht kwamen, het woord Gods hebben gesproken, en door woord en wandel hebben getuigd. Met welk een vuur hebben zij gestreden! Hoe veel hebben ze opgeofferd voor de waarheid! Hoe trouw kwamen ze op voor de beginselen Gods! En is er niet na hun heengaan een zekere mate van verval zichtbaar? Een verflauwing in menig opzicht? Laat ons met dankzegging terugdenken aan de mannen, die God ons gaf, ziende op de uitkomst van hun wandel; en laat ons dan voor onszelven en voor anderen op Jezus zien, die ook voor ons Dezelfde is. Neen, het is niet noodig, dat wij afwijken, wanneer trouwe mannen Gods sterven. Het is niet noodig, dat een afwijking, die gekomen mocht zijn, verder ga. Als we maar ons oog op den Heer richten, of als we maar terugkeeren met schuldbelijdenis tot hetgeen waarvan we zouden afgeweken zijn. Dan zullen we bewaard worden voor verval, en tot Gods eer hier beneden een levend getuigenis zijn.

Mochten we toch allen in de kracht des Geestes, en vervuld met den Heiligen Geest, onzen weg gaan!

Als Ezra verneemt, wat onder het volk gevonden wordt, scheurt hij zijn kleet en zijn mantel. Hij trekt het haar zijns hoofds en zijns baards uit; en hij zit verbaasd terneer. Trouwe man! Diep gevoelt hij de schuld des volks. Met zijn heele ziel gaat hij in den toestand zijns volks in. En een heilige verontwaardiging maakt zich van hem meester.

Wat het laatste betreft, vinden wij bij hem iets van den grooten Meester, die bedroefd kon zijn met een heiligen toorn over de verharding des harten van het volk. (Mark. 3 : 5.) Het is niet goed, als de Christen niet toornen kan. Natuurlijk wordt niet een toornen bedoeld in den zin van boos zijn; want dan wordt ons gezegd, dat we alle toornigheid moeten afleggen; maar er is sprake van toornen in den zin van verontwaardiging. Zooals Paulus zegt: "Wordt toornig en zondigt niet; de zon ga over uwe toornigheid niet onder; en geeft den duivel geen plaats." (Ef. 4 : 26.) Wanneer een geloovige het kwaad en de ongerechtigheid kan aanzien zonder verontwaardigd te worden, is er bij hem weinig gevoel in de ziel voor de heiligheid en rechtvaardigheid van God. En de zoodanige zal dan ook in den regel zijn eigen kwaad en ongerechtigheid niet zoo zwaar tillen. Doch vergeten we niet, dat God tegen de zonde toorn, en dat ook wij het dus moeten kunnen. Maar bij ons is er gevaar, dat onze verontwaardiging vermengd wordt met iets van onszelf, van het vleesch. We moeten toornen en niet zondigen; terwijl we het nooit lang kunnen volhouden zonder te zondigen, zoodat de zon over onze toornigheid niet mag ondergaan.

Doch Ezra was niet alleen verontwaardigd. Hij was tevens bedroefd. En ook dit wordt vaak bij ons gemist. Onder de dingen, die de uitverkorenen Gods als heiligen en beminden moeten versieren, behoort de innige ontferming. (Kol. 3 : 12.) Als een Christen niet bedroefd kan zijn over den verkeerden toestand der Gemeente, of van dezen of genen kring, of van den een of anderen broeder, dan is dit een bewijs van weinig medegevoel, misschien van een zekere eigengerechtigheid. God is met innige ontferming bewogen over hen, die afgeweken zijn. En zouden dan *wij* niet met innig medegevoel jegens hen vervuld zijn?

Bij Ezra was deze gezindheid. En hij was te meer bedroefd en verontwaardigd, omdat niet alleen het gansche overblijfsel, priesters en Levieten inbegrepen, zich vermengd had met de volken, maar omdat zelfs de hand der vorsten en overheden *de eerste* was geweest in deze overtredingen. (Ezra 9 : 1 en 2.) Dát vooral deed Ezra de kleederen scheuren, en als in diepe rouw verbaasd ter neder zitten. Hoe droevig! Ja, voorgangers kunnen ons het Woord Gods prediken, en dan is hun gemis een groot verlies. Maar voorgangers kunnen ook de eerste wezen op een verkeerden weg. En zóó was het hier.

Was er een middel tot heeling? Zeer zeker. En Ezra kende dit middel. *Persoonlijke* verootmoediging was het; in de verwachting, dat dan ook *het geheel* zich zou verootmoedigen, en aldus het kwaad zou worden weggedaan.

Zoo moet het altijd zijn. Wij moeten niet dadelijk handelen, als wij het kwaad zien, maar er over bedroefd zijn, en onze medeschuld belijden, om er eerst daarna met verontwaardiging tegen te getuigen.

Is het niet schoon, dat trouwe mannen als Daniël en Ezra zich zoo geheel één maken met het kwaad? God ziet neder op den neergebogene en verbrokene van geest.

Ezra gevoelde het: als God naar recht handelde, was alles verloren. En daarom boog hij zich voor God en bad. Was God niet die God, die toorn, maar die ook vol barmhartigheid is? Ezra kende Hem. Hij zegt zoo schoon: "Mijn God!" Hij boog zich op de knieën en breidde de handen uit tot den Heere, *zijn* God. En hij zeide "*Mijn* God!" Het was zijn eigen God; de God, dien hij kende uit ervaring; de God, van wien hij alles verwachtte en met wien hij spreken kon over de droevigste dingen; tot wien hij dus ook kon gaan met *deze* smartelijke zaak.

Wat is het heerlijk, evenals Paulus te kunnen zeggen: "*Mijn* God zal al uwe nooddrift vervullen!" Maar dan moeten we eerst ervaren hebben, dat onze God onze eigen nooddrift heeft vervuld. O, daarom is omgang met God zoo heerlijk! Het dient onszelf, en we kunnen er anderen door tot zegen zijn.

De eerste uitwerking van Ezra's smart was deze, dat allen, die voor de woorden van den God Israëls beefden, zich om hem schaarden. In het begin zeker slechts enkelen, maar langzamerhand breidde zich hun getal uit.

Zoo gaat er een invloed van ons op *anderen* uit, als wij *persoonlijk* in de rechte gezindheid wandelen voor Gods aangezicht. Het is van groot gewicht, dit ernstig te overwegen.

En hoor nu, hoe Ezra bidt. Hij maakt zich geheel één, evenals Daniël dit deed, met de zonden des volks. Hij zegt niet: "Wat zijn *hunne* ongerechtigheden toch vermenigvuldigd!" Neen, dan had hij den schijn aangenomen van een aanklacht in te brengen tegen het volk, zooals eens Elia het deed, gelijk we lezen in 1 Kon. 19, waar hij zich beroept op zijn eigen ijver voor God, en spreekt over de zonden der kinderen Israëls. Ezra echter zegt: "*Onze* ongerechtigheden zijn vermenigvuldigd," hoewel hijzelf part noch deel had aan de genoemde afwijkingen en zonden. Zie, dat is een Gode welbehagelijke hartetoestand. Mocht die bij ons allen gevonden worden! God wil, dat we het kwaad, hetwelk in ons midden gevonden wordt, niet vergoelijken. Maar Hij wil, dat we, als we er oogen voor hebben, er ons één mee maken, er bedroefd over zijn, er belijdenis over doen, en er dan tegen toornen.

Vooraf drie dingen houden Ezra in zijn gebed bezig. De verdorvenheid des volks; de genade van God; en de gedachte, dat Israël Gods volk is. (Ezra 9 : 15.) De twee laatste dingen zijn voor Ezra pleitgronden. Hij roept tot Jehova, den God van Israël. Het volk had gezondigd. De geboden des Heeren waren overtreden. Maar de Eeuwig Getrouwe was de God van Israël. Zou Hij Zich niet willen erbarmen? Zoo belijdt hij dan de zonden, waardoor ze het verderf hadden verdiend, zich beroepende op de genade van dien God, die aan Israël, Zijn volk, gedenkt.

Is het ook niet zoo, als we aan de Gemeente denken? Welk een verval! Maar blijft de Gemeente niet Gods Gemeente, niettegenstaande de zonden en afwijkingen, even goed als God de God van Israël bleef, al gold het slechts een overblijfsel uit twee stammen, dat zich bovendien nog in zulk een treurigen toestand bevond? - Ook wij kunnen zeggen: "Er is als een klein oogenblik een genade geschied van den Heere, onzen God, om ons een ontkoming over te laten." Want God heeft in onze dagen veler oogen geopend voor belangrijke waarheden; Hij heeft velen afgezonderd van de wereld en allen wereldschen godsdienst, en om den heerlijken Persoon des Heeren Jezus vergaderd. Maar hoe is nu de toestand onder hen? Is er niet veel, zéér veel, waarover we ons te schamen en te verootmoedigen hebben? Doch - God blijft Dezelfde, en Zijn getuigenis blijft hetzelfde En Hij is genadig over Zijn gansche Gemeente.

Mochten er meer Ezra's in onzen tegenwoordigen tijd gevonden worden! Misschien zeggen we, als we zijn boek lezen: "Hoe schoon is zijn voorbeeld! Welk een man!" Doch dit is niet voldoende. We moeten hem navolgen. God geve ons als Ezra te verkeerren voor Gods aangezicht; in Zijn gemeenschap; ons één makend met de zonde; ons rein bewarend van het kwaad; vasthoudend aan God, als ziende den Onzienlijke.

Dan zullen we Gods goedkeuring ontvangen. Dan zullen we ook de verhooring op onze gebeden verkrijgen. Terwijl Ezra nog bad, kreeg hij reeds de verhooring op zijn gebed. "Eer zij roepen, zal Ik antwoorden," zegt de Heer. Wie dit eenmaal ondervonden heeft, zal het nooit vergeten. O mochten we het allen véél ondervinden! En ook al kán er geen verhooring komen, zooals wij die wenschen, zullen we toch gezegend zijn, als we met al wat ons bezwaart tot onzen God de toevlucht nemen, want de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal dan onze harten en zinnen bewaren in Christus Jezus!

Gij, Heer! verhoort al onze beden,
Gij geeft ons krachten tot den strijd.
Gij toont altijd aan Uwe leden,
Dat Gij bij God hun Voorspraak zijt.
Geen list des vijands schaadt ons meer,
Wanneer wij zien op U, o Heer!

Gij moest aan 't kruis de zonden dragen,
Met onze schuld werdt Gij belast;
Gij hebt den vijand daar verslagen;
Nu houdt Uw sterke hand ons vast.
In onze zwakheid wordt Uw kracht,
Zoolang de strijd hier duurt, volbracht.

Ezra X. – Reiniging van het volk.

In Ezra IX vinden wij Ezra in gebed en verootmoediging voor God. "En tot hem verzamelden zich allen, die voor de woorden van den God Israëls beefden, om de overtreding der weggevoerden." (Ezra 9 : 4.) Hier in dit hoofdstuk wordt het aantal van hen, die schuld gevoelen, echter nog veel grooter. Als Ezra bad, en als hij deze belijdenis deed, weenende en zich voor Gods huis nederwerpende, verzamelde zich tot hem uit Israël een zeer groote gemeente van mannen, en vrouwen, en kinderen, want het volk weende met groot geweën." (Ezra 10 : 1.)

Welk een heerlijke uitwerking van de getrouwheid van één man! Wij kunnen hierop niet genoeg wijzen. De welvaart van Gods volk in tijden van verval hangt vaak af van één getrouwe. In Ezra 5 : 1 en 2 hebben we gezien, hoe door twee profeten, Haggai en Zacharia, twee leiders van het volk werden opgewekt om het huis des Heeren te gaan bouwen, en hoe door hen weer het heele volk werd aangevuurd. En hier zien we, hoe de verootmoediging van één man, bij wien zich dan eenige anderen aansluiten, een algemeene verootmoediging ten gevolge heeft. En weer is er dan één enkel man, die uitdrukking geeft aan de schuld van allen. We lezen: "Toen antwoordde Sechánja, de zoon van Jehiël, een van de zonen van Elam, en zeide tot Ezra: Wij hebben overtreden tegen onzen God, en wij hebben vreemde vrouwen van de volken des lands bij ons doen wonen; maar nu, er is hope voor Israël, dezen aangaande. Laat ons dan nu een verbond maken met onzen God, dat wij al die vrouwen, en wat van haar geboren is, zullen doen uitgaan, naar den raad des Heeren en dergenen, die beven voor het gebod onzes Gods; en laat er gedaan worden naar de wet." (Vs. 2, 3.) Welk een eerlijkheid en getrouwheid in het erkennen van de schuld des volks! En we weten: alleen als er schuldgevoel voor God is, en een erkenning van het aanwezige kwaad, is er hoop.

Wat was de schuld des volks? Wat was de "overtreding der weggevoerden"? Het is bekend, dat de twee stammen na hun terugkeer uit de Babylonische ballingschap zich niet meer hebben schuldig gemaakt aan de zonde van afgoderij. Hierop doelt de Heer Jezus, als Hij in Matth. 12 : 43-45 spreekt over den boozen geest, die uit den mensch (d.i. uit het volk) uitgevaren is. Toch was de toestand niet beter geworden. Want de onreine geest is teruggekeerd met een vol getal (zeven) andere geesten, boozer dan hijzelf, en het laatste van dien mensch (van het volk) wordt erger dan het eerste. Dit zou blijken, als Christus kwam. Den Messias zouden zij niet aannemen; hun Heer kruisigen; den Heiligen Geest in Stéfanus verwerpen. En later, ten tijde van den antichrist, die komen zal, zal ten volle blijken, dat het laatste van dien mensch erger wordt dan het eerste; het volk zal zich dan zelfs weer aan afgoderij schuldig maken. Zoo was het thans, in Ezra's tijd, evenwel niet. De zonde van de afgoderij werd onder het overblijfsel niet gevonden, en de toestand van het volk was niet zóó, dat deze erger dan weleer kan genoemd worden. Nochtans was het volk onrein. Want het had zich verzwagerd met de volken rondom. In Deut. 7 : 25 had God Zijn volk ernstig gewaarschuwd voor het eerste kwaad, voor de afgoderij der volkeren. De gesneden beelden der volken mochten zij zich niet begeeren noch nemen, opdat zij daardoor niet verstrikt zouden worden. Maar in Deut. 7 : 3 had God ook gewaarschuwd voor het tweede kwaad, voor het zich verzwageren met de zeven volken, die in Kanaän woonden. Zij mochten zich niet met hen vermaagschappen. Ezra en Nehemia vinden dit tweede kwaad bij het volk, en bestraffen het met ernst. Gelukkig luisterde het volk. En het is opmerkelijk, dat zij zich later, na hun reiniging en afzondering, van dit kwaad evenzeer hebben onthouden als van dat der afgoderij, zoodat zelfs thans, nu zij verstrooid zijn onder alle volkeren der aarde, zij zich van elke vermenging trachten te bewaren.

Persoonlijke en gemeenschappelijke verootmoediging moet steeds het eerste zijn. Maar noch de eenling noch het volk Gods als geheel mag daarbij blijven. Op schuldbelijdenis moet

steeds een handeling volgen. Welnu, zoo geschiedde ook hier. "Sta op," zegt Sechánja tot Ezra, "want deze zaak komt u toe, en wij zullen met u zijn; wees sterk en doe het."

Verootmoediging is nog niet de scheiding van het kwaad. Ze leidt er echter toe. Maar een scheiding van het kwaad zonder verootmoediging leidt tot niets dan tot ellende. We zien dit bij Jehu, die een grooten ijver had, maar niet in den geest des Heeren handelde. De zonde des volks droeg hij niet als de zijne voor God. En straks was hij de eerste, die terugkeerde tot de gouden kalveren van Dan en Bethel. Verootmoediging is derhalve noodzakelijk. Maar niet minder noodig is de energie om zich te scheiden van het kwaad. De Korinthiërs hebben dit verstaan. Zij deden den booze uit hun midden weg. De droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekeering tot zaligheid. En de droefheid naar God bewerkte bij hen een ware verootmoediging, maar gaf hun ook de kracht om tegenover het kwaad te handelen met groote naarstigheit, met verontwaardiging, met ijver, ja, met wraak. (2 Kor. 7 : 11.)

In Spreuken 28 : 13 lezen we: "Die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar die ze bekent en laat, zal barmhartigheid verkrijgen." Hoe velen willen wel hun kwaad belijden, doch niet het pad der zonde verlaten. Zoo was het niet bij het volk in Ezra's tijd. Sechánja spreekt in naam van allen: "Wij zullen wegzenden al die vreemde vrouwen en wat van haar geboren is." Op het *erkennen* der zonde, behoort het *laten* te volgen.

Sechánja spreekt niet alleen een goed woord, en getuigt niet alleen als de mond van allen, maar hij geeft ook een goed voorbeeld. Met groote energie en onzelfzuchtigheid treedt hij op. Zijn vader, Jehiël, was onder de overtreders. Hij had de kracht Gods nodig, al zijn familiebelangen prijs te geven voor de zaak Gods. Doch deze man des geloofs tracht niet een zekere rol te spelen bij het werk der herstelling, neen, hij heeft in zijn eigen oog niets te beteekenen. Van Ezra, den "vaardigen schriftgeleerde in de wet van Mozes, die de Heer, de God Israëls, gegeven heeft," (Ezra 7 : 6.) is zijn verwachting. Op Ezra rust deze zaak. "Deze zaak komt u toe." (Ezra 10 : 4.) De drager van het Woord, het Woord zelf, moet spreken.

Ezra onttrekt zich niet. Hij gevoelt, dat het zijn plicht is, ook in het handelen een voorbeeld te geven. Dadelijk laat hij de hoofden des volks aantreden. "Hij deed de oversten der priesteren, de Leviëten en gansch Israël zweren, te zullen doen naar dit woord; en zij zwoeren." Maar ook nu nog geeft Ezra uitdrukking aan zijn verootmoediging des harten. De naam des Heeren was onteerd, en de smaadheid was niet weggedaan, zoo lang niet de reiniging, met gebed en vasten, ten volle had plaats gevonden. Daarom lezen we: "En Ezra stond op van voor Gods huis, en ging in de kamer van Johánan, den zoon van Eljásib; als hij daar kwam, at hij geen brood, en dronk geen water, want hij bedreef rouw over de overtreding der weggevoerden." (Vs. 6.)

De ijver tegen het kwaad duldde niet, dat er ongehoorzaamheid onder het volk zou zijn. Allen moesten den wil des Heeren doen. En die het niet deed, moest als een booze worden beschouwd en uit de vergadering Israëls verwijderd worden. De tucht, die geheel verwaarloosd was, en door de zedelijke verslapping van het volk verhinderd was geworden, werd nu uitgeoefend naar Gods wil. "Zij lieten een stem doorgaan door Juda en Jeruzalem, aan al de kinderen der gevangenis, dat zij zich te Jeruzalem zouden verzamelen. En al wie niet kwam in drie dagen, naar den raad der vorsten en der oudsten, al zijn have zou verbannen zijn, en hijzelf zou afgezonderd wezen van de gemeente der weggevoerden." (Vs. 7, 8.)

En zie, nu verzamelen zich alle mannen van Juda en Benjamin te Jeruzalem in drie dagen. En Ezra spreekt hun toe. Hij zegt niet, zooals in Ezra 9 : 7: "Wij zijn in groote schuld," maar: "Gij hebt overtreden, en vreemde vrouwen bij u doen wonen om Israëls schuld te vermeerderen. Nu dan, doet den Heere, uwer vaderen God, belijdenis, en doet Zijn welgevallen, en scheidt u af van de volken des lands en van de vreemde vrouwen." Want het ging er nu niet om, zichzelf één te gevoelen, ook met het kwaad van het volk, maar het geweten te bereiken van hen, die gezondigd hadden.

Doch nu kwamen er moeilijkheden.

Allereerst het ongunstige jaargetijde. "Des volks is veel, en het is een tijd van plasregen, dat men hier buiten niet staan kan; en het is geen werk van ééne dag noch van twee, want velen onzer hebben overtreden in deze zaak." Het volk was sidderende, niet alleen van droefheid over de zonde, maar ook vanwege de plasregens. (Vs. 13 en 9.) Allerlei uiterlijke moeilijkheden staan dikwijls een onmiddellijke reiniging van het kwaad in den weg. God liet hier zien, dat het veel moeilijker is, het booze weer goed te maken, dan het booze te beoefenen. In een oogenblik was men tot het kwaad gekomen, en nu, hoezeer was het uitgebreid, en hoelang zou het duren, eer het was uitgeroeid. Doch de Heer, die vol geduld en barmhartigheid is, houdt rekening met de beslistheid des harten. Hij wist het, dat de schuldigen geen uitvlucht zochten, maar wenschten te gehoorzamen. Alleen de uitgebreidheid van het kwaad maakte het onmogelijk, het in één oogenblik of zelfs in enkele weken weg te doen.

Mochten ook wij in moeilijke omstandigheden tegenover onze broeders het geduld van Ezra, het geduld van God in beoefening brengen, opdat zij niet ontmoedigd worden. Hoe licht hadden zij, die zich niet aan deze zonde schuldig maakten, in overgroten ijver kunnen eischen, dat met de plasregens geen rekening werd gehouden, maar onmiddellijke afzondering van het kwaad plaats vond. Doch de broederliefde redeneert niet aldus. Zij weet, dat de woorden: "velen onzer hebben overtreden in deze zaak," geen ijdele woorden zijn. Zij draagt alles, gelooft alles, hoopt alles, omdat zij de liefde is.

Doch er is nog een andere moeilijkheid. En die is veel ernstiger. Er openbaart zich tegenstand. "Alleenlijk Jonathan, de zoon van Asahel, en Jehazia, de zoon van Tikva, stonden hier over; en Mesullam, en Sábbethai, de Leviet, hielpen ben." Och, hoe ware het te wenschen geweest, dat het gevoel van schuld, en de ijver om het kwaad weg te doen, algemeen ware geweest! Helaas! het was niet zoo. Maar het is goed, in het werk des Heeren altijd op tegenstand te rekenen. De arbeider wordt er door gestaald.

En wie waren de tegenstanders? Hoofden des volks! Hoe dubbel moeilijk voor Ezra. Welk een beproeving! Maar hoe bedroevend, als we aan deze verkeerde voorgangers denken. In plaats van het werk des Heeren te bevorderen, verdierven zij het. Dan is er dubbele genade noodig voor de getrouwen om getrouw te blijven en niet te wijken, maar pal te staan.

Wat hun bedoelingen waren? Er wordt ons geen enkele aangewezen. Maar uit het feit, dat in vs. 29 Mesullam wordt genoemd als een van degenen, die een vreemde vrouw genomen hadden, kunnen wij wel afleiden, dat hij en de anderen persoonlijke gronden hadden, zich te verzetten tegen het besluit der vergadering. Men ziet dit meestal: zij, die zelf niet rein staan, of die niet breken willen om allerlei persoonlijke redenen met hen, die onder de tucht zijn gesteld, komen tegen de tucht in verzet.

Wat doen nu echter Ezra en het volk tegenover deze tegenstanders? Niets. Zij sluiten hen niet uit; al hebben zij ze zeker wel vermaand. Zij verdragen hen en zij beantwoorden den tegenstand en eigenwil derzulken met een onverschrokken en beslist optreden tegen het kwaad.

Stellig heeft dit op een enkele een goede uitwerking gehad. Althans in Nehemia 8 : 8 en 11 : 16 vinden wij, dat één dezer mannen, de Leviet Sábbethai, over het buitenwerk van het huis Gods was gesteld. Deze arbeider, die eerst tegenstand bood, en dus door Gods genade en tot vreugde van allen, is teruggekeerd met schuldbelijdenis, heeft toen een plaats gekregen om het volk te onderwijzen in de wet.

Ezra en de kinderen der gevangenis lieten zich door niets terughouden, zich af te scheiden om de zaak te onderzoeken, en het kwaad te oordeelen. De eer van God en de reiniging van het volk Gods moet de harten vervullen. En daarvoor moet alles zwichten.

Geve God ook ons deze genade, opdat we als een Ezra rustig voortgaan met het werk des Heeren, trots allen tegenstand, hetzij deze tegenstand van buiten komt of uit den kring der afgezonderden zelf. De Heer is met hen, die in getrouwheid Zijn werk werken.

Op den eersten dag der tiende maand zetten Ezra en de hoofden der vaderen zich om de zaak te onderzoeken. En zij voleindden de zaak op den eersten der eerste maand. Dus waren ze ruim drie maanden bezig met dit werk der reiniging. Niemand werd verschoond. Zonder aanzien des persoons werd gehandeld. De priesters waren het schuldigst, en moesten dan ook een ram offeren. Daarna kwamen de Levieten en zangers. Toen "die van Israël." Men ziet, dat de schuld grooter is naarmate men een plaats van meer verantwoordelijkheid inneemt. Maar *alle* vreemde vrouwen werden weggezonden; en ook de kinderen, die van haar geboren waren.

Zoo is de wet. De wet is heilig en goed. Maar de wet is hard, omdat ze rechtvaardigheid eischt. Ze kent geen genade.

Uit 1 Kor. 7 : 1 blijkt, dat de broeders te Korinthe Paulus over een dergelijke zaak geschreven hadden. Er waren Korinthiërs bekeerd geworden. Maar hun vrouwen kenden den Heer niet. Moesten zij nu, evenals in Ezra's tijd, die onbekeerde vrouwen wegzenden, of, omgekeerd, moest de bekeerde vrouw van den onbekeerden man zich laten scheiden? Zeer duidelijk is het antwoord van den apostel. "Indien eenige broeder," zegt hij, "een ongeloovige vrouw heeft, en zij vindt goed om bij hem te wonen, dat hij haar niet verstoote. En een vrouw, die een ongeloovigen man heeft, en hij vindt goed om bij haar te wonen, dat zij haar man niet verstoote. De een is door den ander geheiligd." Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat de een door den ander tot eeuwige zaligheid geheiligd is, maar uiterlijk, van de wereld. Als het op de eeuwige behoudenis betrekking had, zou de apostel niet hebben kunnen zeggen: "Wat weet gij, vrouw! of gij den man niet behouden zult? of wat weet gij, man! of gij de vrouw niet behouden zult?" In de bedeeeling der wet moest het recht gehandhaafd worden, en de vreemde worden weggezonden. Maar in den tijd der genade wordt de vreemde geheiligd door den geloovige, en is er gelegenheid, dat de zoodanige behouden wordt. Of waarom zou de man niet gewonnen kunnen worden door den stillen wandel der zuster? En waarom zou de broeder zijn vrouw niet tot Christus kunnen leiden? De genade Gods is tot alles in staat. Daarmee is echter geenszins gezegd, dat de geloovige dan ook een ongelijk juk zou mogen aangaan, daar de genade toch alles vermag. Dezelfde apostel zegt in 2 Kor. 6 : 14: "Trekt geen ongelijk juk aan met de ongeloovigen." De gehoorzaamheid aan God eischt, dat wij hieraan gehoor geven. Maar is iemand eenmaal onder een juk, en wordt een van beiden behouden, dan worde het juk niet verbroken, maar biddend vertrouwd op de rijke genade Gods.

In de beide laatste hoofdstukken van Ezra zien we zoo schoon, dat niet alleen des Heeren huis moet worden gebouwd, maar dat we ook in de dingen van het dagelijksch leven getrouw moeten zijn voor God. Alles wat Hem onteert, moet worden weggedaan. Vooral is dit zoo gewichtig, waar het den kring der geloovigen aangaat. Hoeveel lichtvaardigheid is er in dit opzicht. Hoe menig een is aanwezig bij den eeredienst, maar bekommert zich verder weinig om het heil der geloovigen of om zijn eigen persoonlijken toestand voor God. Aan de Tafel des Heeren tot aanbidden gereed. Maar straks de man van zaken, die het niet zoo nauw neemt! Laat ons nooit vergeten geloovigen te zijn, die gescheiden van het kwaad moeten leven.

En hiermede zijn wij aan het einde gekomen van het boek Ezra.

Het heeft ons kostelijke onderwijzingen geboden.

Allereerst als we zien op Ezra. Welk een getrouw man! Hij heeft geen bijzondere gaven; geen wondermacht; hij profeteert niet. Maar zijn hart klopt voor de eer en de zaak des Heeren, en hij ijvert voor het heil des volks. Vooral is hij goed thuis in de wet van Mozes; in het geschreven Woord. En dat Woord leidt hem in alles. En zijn geloof is op dat Woord gegrond. De beginselen, er in vervat, brengt hij in beoefening in het dagelijksch leven. En op deze wijze verwerft bij het vertrouwen, zelfs van den koning.

Maar er is ook veel in het boek Ezra te leeren, als we zien op het overblijfsel. Daar is een terugkeer tot wat van den beginne is, een afzondering voor God, behoefte tot aanbidding, een

bouwen van het huis Gods, een oordeelen van het kwaad. Maar daar is ook onverschilligheid, eigenliefde, ontrouw, afwijking. Gelukkig, als we door deze voorbeelden ons laten onderrichten! Weldra komt de Heer! Hoe zal Hij ons vinden? Mocht het zijn als trouwe dienstknechten, die hun Heer elken dag verwachten; die doen hetgeen Hem welbehagelijk is; die hier beneden voor Hem afleggen en zijn:

een goed getuigenis.